

๑

พญามารขย่มรัก

ดวงดาวน้อยใหญ่ทอแสงเรืองรองเต็มท้องฟ้ากว้าง ยาริสลีแดง เหมือนป้ายทะเบียนค่อยๆ แล่นเข้ามาหยุดในลานจอดรถของริสอร์ต แห่งหนึ่งในจังหวัดกาญจนบุรี ก่อนที่อรุณรดา กับ เกวลิน ผู้เป็นเจ้าของรถ จะพร้อมใจกันเปิดประตูออกมา

‘ออกกลางมาเลย ออกกลางให้เห็น เผย...ที่เป็นว่าจะร้ายสักเท่าไร’

เสียงเพลงยอดนิยมเมื่อหลายปีก่อนแว่วมาจากแพขนาดใหญ่ริมธารน้ำตก เกวลินชะเง้อคอมองไปทางสถานที่จัดงาน ไม่นานนักก็หันมา ชักชวนอรุณรดาที่ยังมีสีหน้าซีมๆ ให้ไปสนุกด้วยกัน

“น่าจะเป็นที่ทะเลาะมั่ง”

อรุณรดาปล่อยให้เพื่อนสาวของเธอจูงมือไปทางต้นเสียง แต่พอก้าวลงบันไดไม้ไผ่เข้ามาในบริเวณงานเท่านั้น เท่านั้นๆ ก็หยุดชะงักจน เกวลินต้องหยุดตามทันที

ดวงตาของอรุณรดาเบิกกว้าง นี่ไม่ถึงว่าจะเห็นสาวสวยในชุดเสื้อดาวาบหวีคล้ายบิกินีกำลังเต้นเบียดเสียดอยู่กับหนุ่มๆ ที่กลางแพริมน้ำ

“นี่แกพาฉันมางานเลี้ยงรุ่นของพี่เก้อ...หรือว่างานนางเสือดาว
ล่าเหยื่อ” อรุณรดาหันไปถามเพื่อนด้วยสีหน้าเลอหลอ ทว่าเกวลินยกมือ
ขึ้นโบกปิด

“เฮ้ย...ไม่ถึงขนาดนั้นเสียหน่อย นื่องๆ เสือดาวในงานนี้พี่ๆ เขา
คัดมาแล้ว เกรดเอทุกคน”

“เกรดอะไร?”

คิ้วเรียวเล็กขึ้นเล็กน้อย อรุณรดาอดนึกเปรียบเทียบไม่ได้ว่าสาวๆ
ที่เธอเห็นในยูทูปตอนหาข้อมูลมาแต่งนียบยเรื่องหนึ่งนะแจ่งกว่านี้มาก แต่
พอเห็นเพื่อนกลอกตาไปมาซ้าๆ เธอก็รู้สึกตัวทันทีว่าอีกฝ่ายคงกำลังเห็น
เธอเป็นกบในกะลาที่วันๆ เอาแต่หาข้อมูลในเรื่องที่ตัวเองสนใจมาผสม
ผสานลงในนียบย เช่น ผักไฮโดรโปนิกร์ปลอดสารเคมี การเล่นเกม
เพื่อสุขภาพ ช่วยชาติประหยัดน้ำมัน ฯลฯ

“ช่างเถอะๆ แกอย่าสนใจดีกว่า”

การที่เกวลินตัดบทเหมือนคร้านจะอธิบายนั้นทำให้อรุณรดา ยิ่ง
แฉใจ แต่ก็ไร้อารมณ์จะโต้แย้ง

“ไหน...ดูความพร้อมอีกทีสิว่านางสาวอรุณรดาเจิดจรัสสามร้อย
หกสิบองศาหรือยัง” ว่าแล้วศรีเอทีฟสาวก็จับไหล่เพื่อนรักแล้วหมุนตัว
เพื่อนไปมา หรีตาสำรวจตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า

คืนนี้อรุณรดาสวมเดรสสีน้ำเงินสดสวย ขับให้ผิวขาวอมชมพูระเรื่อ
ของวัยสามสิบกำลังโสดโดดเด่นยามรัตติกาล ส่วนผมสีดำธรรมชาติที่ยาว
สลวยนั้นม้วนเป็นเกลียวและเกล้าขึ้นไปด้านบน ปล่อยปอยลงมาข้างหน้า
นิดหน่อย รั้งกับใบหน้าเรียวสวยแบบหมวยนิดๆ ตามประสาลูกครึ่งไทย
จีนที่เกิดและเติบโตในเมืองไทย เกวลินเป็นคนจับเพื่อนของเธอสวมชุดนี้
เอง ทั้งยังแต่งหน้าติดขนตาให้เสียสวยพริ้ง

“โอเค ยังสวยเหมือนตอนออกจากบ้านเปี้ยบ คราวนี้ก็ตามฉันมา
ได้แล้ว” เกวลินยิ้มพลางจุมมือเธอไปหาชายหนุ่มห้าหกคนที่ยืนถือแก้ว
คือกเทล จับกลุ่มเป็นวงกลมคุยกันอยู่ หนึ่งในกลุ่มนั้นมีเก้อกุล พี่ชาย
ของเกวลินด้วย

“พี่เกื้อขา...ก้อยมาแล้วค่ะ” เกวลินเดินไปยืนอยู่ข้างๆ พี่ชาย ยิ้มหวานทักทายเพื่อนๆ ทุกคนของเขาอย่างเป็นมิตร ขณะที่อรุณรดารู้สึกขัดเขินสายตาของใครต่อใครที่มองมายังเธอ ที่จริงเธอรู้ว่าตัวเองไม่ใช่ผู้หญิงสวยนัก เหตุผลที่พวกเขาอมองอาจเพราะไม่รู้ว่าเป็นใครก็ได้

“พี่เกื้อจำยายรดา เพื่อนรักของก้อยได้ไหมคะ” เกวลินจับไหล่ทั้งสองข้างของเพื่อนสาวแล้วดึงให้หันมายืนข้างๆ พี่ชาย

อรุณรดายกมือไหว้ ริมฝีปากจิ้มลิ้มที่แต้มด้วยลิปสติกสีชมพูอ่อน ชัยบักกล่าวพร้อมยิ้ม

“สวยดีค่ะพี่เกื้อ”

“สวยดีจ๊ะ” เกื้อกจูรับไหว้ ยิ้มให้เพื่อนของน้องสาวอย่างเป็นมิตร “ไม่เจอกันตั้งหลายปี รดาโตขึ้นและสวยขึ้นเป็นกองเลยนะ”

ดวงตาเรียวยาวหลุบต่ำลงเพื่อหลบเกลื่อนอาการเขินตามประสาผู้หญิง ยิ่งด้วยอาชีพของเธอที่วันๆ อยู่แต่ในบ้าน ไม่ค่อยออกมาเจอผู้คนเท่าไรนัก พอได้มายืนอยู่ท่ามกลางสายตาของใครต่อใครอย่างในเวลานี้จึงทำให้รู้สึกอึดอัด ประหม่าจนแทบจะวางมือวางไม้ไม่ถูกตำแหน่ง

“รดา รู้จักกับเพื่อนๆ พี่เกื้อหน่อยสิ” เกวลินสะกิดแขนเพื่อน ก่อนหันไปยิ้มหวานให้หนุ่มๆ ทุกคนอย่างเป็นกันเอง “พี่ๆ ค่ะ คนนี้รดา เป็นเพื่อนรักเพื่อนตายของก้อยเองค่ะ สนิทกันมาตั้งแต่สมัยเรียนอยู่ประถม ตอนนี้อรดาเป็นนักเขียนด้วยนะคะ มีนิยายตีพิมพ์มาแล้วตั้งหลายเรื่อง บ.ก. การันตีมาว่าสนุกทุกเรื่องเลยคะ”

เสียงเจื้อยแจ้วที่กำลังพยายามโฆษณาสรรพคุณเพื่อนสาวทำเอาอรุณรดาต้องหันไปมองหน้าคนพูดทันที เธอกะพริบตาปริบๆ ขณะอีกหันมายิ้มอย่างภาคภูมิใจ เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยเป็นนัยว่าตนไม่ได้โกหกเสียหน่อย แต่ก็ไม่ได้บอกให้หมดว่าไอ้ที่พี่ทามาถือการันตีว่าสนุกทุกนั้นมันเป็นนิยายที่ตลาดไม่ต้องการ ยอดขายตกต่ำจนสำนักพิมพ์ตัดสินใจไม่ตีพิมพ์ต้นฉบับเรื่องล่าสุดให้

คิดแล้วอรุณรดา ก็พานเศร้าใจนัก แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากยอมรับความจริง บางครั้งอุดมการณ์มันก็ขัดแย้งกับสิ่งที่ต้องเผชิญ เธอ

ตั้งใจว่าหากกลับจากพักผ่อนคราวนี้จะลองหันไปหาซื้อนิยายแนวที่พี่
 ทามาถือแนะนำมาศึกษาดูบ้าง เธอควรจะเริ่มลงมือเขียนสิ่งที่ตลาด
 ต้องการเพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง เลี้ยงน้องของเธอที่ยังเป็นนักศึกษา
 มหาวิทยาลัย และกำลังเริ่มมีอนาคตอันสดใสในวงการบันเทิง

“ราคาเพิ่งเลิกกับแฟนหมาดๆ ก้อยเลยชวนมาพักผ่อนที่กาญจน์
 ด้วย”

ดูเหมือนสรรพคุณข้อสุดท้ายจะเป็นอะไรที่เกวลินภูมิใจนำเสนอ
 มากที่สุด ริมฝีปากข้างเธอรจันถึงได้ฉีกยิ้มกว้าง มองเพื่อนพี่ชายทุกคน
 ตาหวานระยับ ก่อนจะหันมาหาอรุณรดาอีกครั้ง แล้วผายมือไปทางชาย
 หนุ่มคนแรกที่ยืนอยู่ขวามือของเกือกูล

เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ อ้วนท้วมสมบูรณ์ หน้าตาดูใจดี
 และเป็นกันเอง

“คนนี่พี่เจ้า เป็นผู้จัดการใหญ่ของบริษัทส่งออกอาหารสัตว์อยู่ที่
 ชลบุรี พี่เขายังโสดนะ”

“แต่ไม่สนิท” เกือกูลแทรกด้วยเสียงกั๊กหัวเราะ พาให้คนอื่นๆ ใน
 วงหัวเราะร่วนไปตามๆ กัน

“อ้าว ไม่สนิทแล้วเหอะคะ” เกวลินทำหน้าเสียดาย ก่อนจะยกมือ
 ขึ้นโบกปิดไปมา “ไม่เป็นไรๆ รดามารู้จักพี่คนนี่ดีกว่า คนนี้ชื่อพี่กอล์ฟ
 ทำงานเป็นโค้ชทีมฟุตบอลระดับจังหวัดเชียวนะ คนนี้ก็ยังโสด และน่าจะ
 สนิทด้วย ใช่ไหมคะ พี่กอล์ฟ”

พี่กอล์ฟพยักหน้าแล้วยิ้มๆ มองมาที่อรุณรดาตาหวานระยับ ชวน
 ให้หญิงสาวยิ่งรู้สึกขัดเขินระคนอึดอัดชอบกล แม้ว่าพี่กอล์ฟคนนี้จะดูเท่
 ระเบิดเพราะหุ่นนักกีฬา แต่แค่สบตาไม่ถึงวินาที อรุณรดาก็รู้สึกเหมือน
 กำลังถูกปลดเปลื้องเสื้อผ้าออกทีละชิ้นๆ จนร่างกายเปล่าเปลือยไปทั่ว
 หากคบเป็นแฟนด้วย ไม่ถึงสามวันคงต้องถูกเล่าโลมและปลุกปล้ำจนเสีย
 พรหมจรรย์ที่เธออุตส่าห์เฝ้าทะนุถนอมมาถึงสามสิบปีอย่างแน่นอน

“ส่วนคนนี่ชื่อพี่อ้อต เป็นจิตรกรนะ เขียนรูปรูปหนึ่งขายได้ตั้งเป็น
 หมื่นๆ แน่ะ” เกวลินผายมือไปทางชายคนที่สาม รูปร่างผอมสูง ผิว

ค่อนข้างคล้ำ ผมเดรดรีกแบบหลอดกาแฟนั้นถูกมัดขึ้นไปไว้กลางศีรษะ คล้ายยอดมะพร้าว

“เอ...จะว่าไปก็ดูเหมาะกับรดาดีนะ เป็นจิตรกรกับนักเขียน เข้าคู่กันแป๊ะเหมือนอยู่ในโลกเดียวกันเลยละ”

“หัวใจผมว่าง จะมีใครบ้างจับจอง...” พี่ออดร้องเพลง และยิ้มหวานให้อรุณรดาทันที ทุกคนในกลุ่มจึงพากันหัวเราะว่า พาให้อรุณต้องหัวเราะตามไปด้วยอย่างมีมารยาท แต่แอบนินทาในใจว่าทรงผมยอดมะพร้าวนั้นไม่ไหวจะเคลียร์ ขึ้นแต่งงานกันจริงๆ เธอคงถูกปลายผมของพี่ออดที่มตาทุกคืนจนนอนไม่หลับ ดูจากท่าทางแล้วพี่ออดจะเป็นซีเมตีสต์แตกเสียด้วย

เธอไม่ได้คิดว่าทุกคนที่ทำผมเดรดรีกดูไม่น่าคบ เพียงแต่มันเป็นเรื่องของ...รสนิยม

“เฮ้ย! ไร่ป่ามาแล้วเว้ย” เกือกุลยิ้มกว้าง หันหน้าไปทางบันไดสำหรับเข้างาน ทุกคนที่กำลังคุยกันอย่างสนุกสนานก็เลยหันตามไปมองโดยอัตโนมัติ ไม่เว้นกระทั่งอรุณรดา

ดวงตาเรียวยาวที่ประดับขนตายาวงอนมีประกายใญ่ใครรู้ตามประสา และเพียงเห็นชายร่างสูงในชุดสูทราคาแพงลิกกำลังเดินลงบันไดมาด้วยสีหน้าเรียบเฉยเท่านั้น เธอก็ถึงกับนิ่งซึ้งไป

หัวใจดวงน้อยๆ กระตุกวบ ความรู้สึกไม่ต่างจากโลกทั้งใบที่เคยสงบนิ่งมานานกำลังสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง เหมือนกระแสน้ำใต้แพกำลังระลอกคลื่น เหมือนกระแสเลือดในร่างกายไหลเวียนปั่นป่วน แข็งขาอ่อนเปลี้ยขึ้นมากะทันหัน

อรุณรดาต้องใช้ความพยายามอย่างยากลำบากที่จะทรงตัวไว้ให้มั่นคง เสียงของเกือกุลกับเพื่อนๆ ที่ซึกซวนกันไปทักทายคนที่กำลังเข้ามาในงานไม่ได้อยู่ในความสนใจของเธอสักนิด นักเขียนสาวมองชายในฝันคนนั้นตาโต คิ้วหนาดกดำที่พาดอยู่เหนือดวงตาคมๆ คู่ นั้นรับกับจมูกโด่งเป็นสันและริมฝีปากหยักลึกอย่างลงตัว

ผู้ชายรูปร่างหน้าตาเพอร์เฟกต์ขนาดนี้ เธอเคยเห็นแต่พระองค์

ในจอสี่เหลี่ยมเล็กๆ เท่านั้น

ไม่สิ! รู้สึกว่าเขาหล่อกว่าพระเอกละครบางคนเสียอีก

หล่อมาก! หล่อมืออระ หล่อกว่าผู้ชายทั่วๆ ไปที่เดินดินอยู่ในโลกใบเดียวกันนี้

ถ้าหากเรียกเขาว่า ‘เทวดา’ ก็คงจะไม่ผิดนัก

“อะแฮ่ม”

เสียงกระแอมที่ดังขึ้นโกล้งๆ นั้นทำเอาอรุณรดาถึงกับสะดุ้งเฮือก เธอกะพริบตาปริบๆ พยายามเรียกสติที่หลุดลอยไปกลับคืนมาอีกครั้ง ก่อนที่เธอจะรีบวิ่งไปหาเจ้าของเสียงซึ่งกำลังยิ้มพราย นัยน์ตาระยิบระยับราวกับนางจิ้งจอกสาว

“คนนี่เขาชื่อพีปา ชื่อจริงว่าพีปาภิหารีย์ พิชญ์วรกานต์ เป็นหมอรักษาโรคหัวใจและทนายเจ้าของโรงพยาบาลวรกานต์ จบดอกเตอร์มาจากอเมริกาเซียวนะแก ตระกูลนี้เขาเป็นหมอกันทั้งบ้าน ตั้งแต่รุ่นคุณทวดคุณปู่ จนมาคุณพ่อ สืบต่อกิจการกันเป็นช่วงๆ”

ระหว่างที่เกวลินกำลังสาธยายประวัติของหมอเทวดาคคนนี้นั้น นักเขียนสาวก็เผลอหันกลับไปมองร่างสูงสง่างามของเขาอีกครั้ง อรุณรดา มองแบบตาไม่กะพริบ และเพียงแค่มองเทวดาแยมยิ้มให้บรรดาเพื่อนๆ ที่เดินไปทักทายเท่านั้น ห้องฟ้าราตรีที่เต็มไปด้วยกลุ่มดาวน้อยใหญ่ของกาแล็กซีเวลานี้ก็ราวกับว่า มีหมอกสีชมพูโรยตัวลงมาปกคลุมทุกสรรพสิ่งเบื้องล่าง

“พีก็เคยเล่าให้ฟังว่าบ้านพีปามีรวยโคตรๆ ถ้าจำไม่ผิดเหมือนจะติดท็อปเท็นของตระกูลที่ร่ำรวยที่สุดในเมืองไทยด้วย”

‘แล้วเขารับรักษาคนไข้ที่เป็นโรคหัวใจอ่อนแอจากการออกกำลังกายไหมนะ’ อรุณรดาแอบคิดในใจ กัตรีมีปีกกานิดๆ คล้ายกับว่าทำแบบนั้นแล้วจะสามารถควบคุมหัวใจที่กำลังเต้นแรงแทบหลุดออกมานอกอกได้เสียกระนั้น

“น่าเสียดายที่พีปาแต่งงานมีเจ้าของตั้งแต่เรียนจบดอกเตอร์ใหม่ๆ ตอนอายุยี่สิบเจ็ด”

เสียงถอนหายใจของเกวลินที่ดังต่อมาในตอนท้ายทำเอาความคิดที่จะไปสมัครเป็นคนใช้ของหมอเทวดาของอรุณรดาแตกกระจายไปในอากาศธาตุ

นักเขียนสาวช่างฝันหันไปมองหน้าเพื่อนรักของเธอหนึ่งๆ ปรากฏตาที่เคยสกุสการวากับดวงดาวบนฟ้าไกลเมื่อครูนั้นมีดทับลงทันควันราวกับถูกอุกกาบาตลูกใหญ่พุ่งชน

“ก็ว่าอย่างนั้นแหละ” อรุณรดาผลมโรง ก่อนจะเดินหลบไปยืนอยู่เงียบๆ ริมแพคนเดียว

อันที่จริงเธอแค่หลงใหลได้ปลื้มในรูปโฉมของหมอเทวดาชั่วคราวเท่านั้น ไม่ได้หวังจะให้เขามาตามใจจริงๆ หรือจะต้องหาแฟนใหม่ให้ได้ภายในเร็ววันนี้ ความรู้สึกของการสูญเสียมันเพิ่งเริ่มต้น ส่วนที่ยอมตามเกวลินมางานเลี้ยงรุ่นของเก็อกุลก็เพราะไม่อยากรอนหงายอยู่ห้องคนเดียวให้ซ้ำใจ

ใบหน้าเรียวยาวที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางงามพริ้งเงยขึ้นมองดาวน้อยใหญ่ที่ตาดำเซ่เต็มฟ้า ว่ากันว่าความรักคือความรู้สึกล้ำค่าที่ส่องแสงให้ชีวิตมีความหมายมากขึ้น ดังนั้น หากเปรียบเทียบความรักเป็นดาวฤกษ์ทุกดวง อรุณรดาไม่มีทางรู้เลยว่ากามเทพจะหยิบดาวฤกษ์ดวงไหนมาแผลงศรให้เธอ ได้แต่หวังว่าสักวันจะมีดาวฤกษ์เป็นของตัวเองอีกครั้ง

สายลมเย็นๆ ที่พัดบาดผิวมาวูบหนึ่งทำให้หญิงสาวอดไม่ได้ที่จะนึกถึงความรู้สึกตอนเห็นนกดลไปช่วยผู้หญิงคนหนึ่งเลือกซื้อของใช้สำหรับเด็กอ่อนด้วยกันในห้างสรรพสินค้า

ตอนนั้นอรุณรดาเพิ่งซื้อของกลับบ้านออกมาจากซูเปอร์มาร์เกตหมายใจว่าอีกประเดี๋ยวจะแวะไปทำอาหารเย็นที่บ้านนกดลเป็นการเซอร์ไพรส์ แต่พอเดินผ่านแผนกเด็กอ่อน บังเอิญเห็นเขาเสียก่อนก็ร้องเรียก

‘ดล’ อรุณรดายิ้มกว้าง ตรงเข้าไปทักตามความเคยชิน แต่พอเขาหันมาเห็นเธอเท่านั้นก็น้ำขี้ตืด ซึ่งอรุณรดาคิดในแง่ดีว่าเขาคงประหลาดใจ

ก่อนหน้านี้เขาพยายามโทร. มานัดเธอไปกินข้าวด้วยกันหลายครั้ง แต่ก็ถูกปฏิเสธเพราะเธอมีวุ่นอยู่กับการปิดต้นฉบับ

‘มาซื้อของกับเพื่อนเธอ’ อรุณรดาหันไปหาสตรีที่มากับนกดล แวตตาของเธอเป็นมิตร แต่นกดลอีกอีก หันมองฝายนั้นครู่หนึ่งก็หันกลับมามองเธออีกครั้ง

‘แฟนดลนะ รดา’

ความรู้สึกของเธอไม่ต่างจากสายลมเย็นพัดมาปะทะร่างกาย จนตัวชา ทว่าครู่เดียวเท่านั้น อรุณรดาที่สลัดมันออกไปได้ เธอยิ้มแกมหัวเราะ ยกมือขึ้นชกไหล่ นกดลเบาๆ เหมือนที่เคยหยอกเย้ากันเป็นประจำสมัยเรียนมหาวิทยาลัย

‘ดลนี่เข้าใจหา มุกมาอารมณ์นะ เพื่อนที่ทำงานละสิ’

‘ใช่ อรเป็นเพื่อนที่ทำงาน แต่ตอนนี้อรกำลังจะแต่งงานกัน’

อรุณรดาถึงกับยั้งหนึ่ง หัวใจหวิวไหว มองชายคนรักของเธอกับผู้หญิงที่ซื้ออรกลับกันไปมา กะพริบตาอย่างนึกไม่ถึงว่าจะเป็นความจริงไปได้

แต่การที่ผู้หญิงคนนั้นยกมือขึ้นกอดแขน นกดล แสดงความเป็นเจ้าของต่อหน้าเธอพร้อมยิ้มภูมิใจ โดยที่นกดลเองก็ไม่ได้มีท่าทางบ้ายเบียงหรือขัดข้อง ก็พอจะทำให้เธอรู้สึกเชื่อได้ว่าทั้งสองคนกำลังจะแต่งงานกัน

แต่หากทั้งสองคนกำลังจะแต่งงานกัน... แล้วถ้าอย่างนั้นเธอล่ะ?

‘ดลพยายามจะนัดรดา มากินข้าวเพื่อบอกเรื่องนี้หลายครั้งแล้ว แต่รดา ก็บอกว่ากำลังเร่งปิดต้นฉบับ ดลก็เลยไม่รู้จะบอกอย่างไร อันที่จริง...รดา ก็เป็นคนดีนะ ดลไม่เคยคิดที่จะนอกใจรดา แต่หลายปีมานี้ รดามีโลกส่วนตัวมาก เสียจนบางครั้งดลรู้สึกว่าการตัวเองเป็นส่วนเกิน’

แวตตารู้สึกผิดของเขาไม่ได้ทำให้หญิงสาวรู้สึกดีขึ้นเท่าไรนัก กลับแยกว่าเดิมเสียอีกที่เขาพูดเหมือนจะโยนความผิดทั้งหมดมาให้เธอรับไว้คนเดียว

สาเหตุของการนอกใจ...เป็นเพราะเธอเธอที่ทำให้เขารู้สึกแย่

ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่บอกกันตั้งแต่แรก ทำไมไม่ทำให้เธอรู้สึกตัว

ลักนิต ต่อให้เธอรับนัดของเขาเมื่อครั้งล่าสุดจริงๆ สิ่งที่เขาจะบอกเธอ
โครมเดียวก็คือคำว่าเลิกกัน

หยาดน้ำใสๆ รื่นคลอหน่วยตา อรุณรดาแน่ใจว่าตนเองพยายาม
ระงับสติอารมณ์แล้ว แต่มันก็อดไม่ได้ที่จะทุ้มของในมือใส่หนักดล ของที่
เคยคิดว่าจะซื้อไปทำอาหารกินที่บ้านเขานั้นแหละ เธอไม่ได้พูดอะไรอีก
นอกจากกลับหลังหันเพื่อเดินออกมา ระเบิดบ่อน้ำตาถล่มทลายที่บ้าน

ตอนแรกหญิงสาวยังแอบคิดว่านภดลอาจโทร. มาขໍ อ มาขอโทษ
หรือบอกว่ามันเป็นเรื่องเข้าใจผิดอะไรสักอย่าง แต่เมื่อราตรีกาลผ่านไป
อย่างเงียบเชียบ อรุณรดาถึงได้ยอมรับความจริงว่านภดลไม่ได้ซื้ออัตรง
กับเธออีกต่อไป

“เฮ้ย... แกจะมายื่นทำอะไรตรงนี้คนเดียว ไปสนุกกับ...” เกวลิน
วางมือลงบนไหล่สาววอลเนียนของเพื่อนรัก แต่พอได้ยินเสียงกระซิก
เล็ดลอดจากริมฝีปากอิมสีชมพูระเรื่อเท่านั้น ความตกลใจก็ส่งผลให้เกวลิน
หมุนร่างแบบบางให้หันหน้ามาหาตนเองทันที

“รดา! นี่แกร้องไห้อีกแล้วหรือ” เกวลินวางแก้วค็อกเทลที่ถือติด
มาด้วยลงบนโต๊ะไม้ขนาดเล็กทางด้านข้าง รีบร้อนเปิดกระเป๋าสานล็กกับบี
เกอร์ดเอ ความหาที่ขมูมาซับน้ำตาให้เพื่อนของเธอเบาๆ เกรงมาศคาราจะ
เลอะจนทำให้ดวงตาคู้งามเปื้อนเปรอะจนดูเหมือนหมึแพนด้า

“แกนี่มันจริงๆ เลยนะ ฉันชวนแกมาเที่ยวมาพักผ่อนให้สบายใจ
ไม่ได้ชวนให้มายื่นคิดถึงอะไรเก่าๆ ที่มันย้อนกลับไปแก้ไขไม่ได้เสียหน่อย
เพื่อนพี่ก็เอ้อหล่อๆ มีตั้งหลายคน แกมัวแต่ไปคิดถึงไอ้คนที่มันทำแก
อยู่ได้”

“ก็ฉันไม่ใช่คนรักง่ายหน่ายเร็วเหมือนแกนี่”

เสียงเครือๆ ที่เอ่ยอย่างตรงไปตรงมานั้นทำเอาเกวลินถึงกับอ้าปาก
ค้าง หยุดเทศนาไปสองสามวินาที ก่อนได้สติอีกครั้ง เมื่ออรุณรดาหันหน้า
ลงหยิบแก้วค็อกเทลที่เธอวางไว้บนโต๊ะขึ้นมา ทำท่าราวกับกำลังจะดื่ม
รวดเดียวหมด

“เฮ้ย!” เกวลินจับมืออรุณรดาเอาไว้เพื่อเตือนสติ “แกไม่เคยดื่มเหล้ามาก่อนนะ เดียวก็เมาหรือกรดา”

“เมาสิตี ฉันจะได้หลับ เมื่อคืนฉันนอนไม่หลับมาทั้งคืนแล้ว ถ้าแกไม่เอายากให้ฉันคิดถึงไอ้คนที่มันทำให้ฉันเสียใจ แกก็ให้ฉันเมาเหอะ” อรุณพยายามสะกดกลัสน้ำตา ก็มลงมองของเหลวสีส้มอ่อนๆ ในแก้วค็อกเทลปากกว้างใบนั้น

“แล้วนี่มันเรียกว่าอะไร ลือยากกับน้ำผลไม้ ดูท่าจะไม่ค่อยได้ใจ ถ้ายังไม่ฉันขอแบบแก้วเดียวจอดเลยแล้วกัน”

ดวงตาของเกวลินขยายกว้างกว่าปกติ เธอก็มหันล่างมองแก้วค็อกเทลที่เพื่อนรักส่งคืนมาในมือเธอเร็วรี่ สลับกับเงยหน้ามองตามร่างบางในเดรสสีน้ำเงินโดดเด่นที่กำลังเดินตรงไปจับขอบบาร์เครื่องดื่มที่มุมหนึ่งของสถานที่จัดงาน

“น้อง ขอเหล้าที่แรงที่สุดให้พี่หน่อย”

เด็กหนุ่มแต่งชุดเหมือนคาวบอยในหนัง ซึ่งกำลังยืนชงเหล้าอยู่หลังบาร์เครื่องดื่มเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียงหวาน พอเห็นสาวสวยท่าทางอ่อนแอบอบบาง เขาก็แฉะด้วยความหวังดี

“ผมว่าที่เอาเป็นบลูมาริต้าดีกว่าไหมครับ ไม่แรงเกินไปสำหรับผู้หญิง”

“ไม่” อรุณรดาขยับกราม เชิดคางขึ้นเล็กน้อย “พี่อยากได้แรงๆ”

บาร์เทนเดอร์หนุ่มเหลือบมองหน้าवलเจียบๆ แล้วก็หันหน้าก้มตาทำออดก้ามาวลงบนบาร์ไม้แก้วหนึ่งพร้อมด้วยมะนาวครึ่งซีกกับเกลือป่น

ดวงตาของเกวลินเบิกกว้าง พอเห็นอรุณรดายกมือขึ้นหยิบแก้ววอดก้าขึ้นมาเท่านั้น เธอก็ก้าวขาเรียวตามไปหยุดอยู่ข้างๆ หมายถึงจะห้อมปราม แต่มันก็สายเกินกาล อรุณรดากรอกของเหลวใสเข้าปากรวดเดียวหมด และแทบจะล้าลักพรวดออกมาทันที

“อย่าเซียวนะรดา อย่า!” เกวลินเอ็ดตลอดไรรพัน ยกมือขึ้นปิดปากเพื่อนเอาไว้ฉับ ดวงตากลมโตซ่าเลื่องไปทางกลุ่มเพื่อนรุ่นพี่ที่กำลังสังสรรค์กันอยู่กลางแพ ก่อนหันมากระซิบกับอรุณรดาที่ทำหน้าพะอืด-

พะอมจะพ่นของเหลวออกมาอยู่รอบมร่อ “ถ้าใครเห็นเข้าอายเขาตายเลย
แกต้องกลืนลงไป กลืนเดี๋ยวนี้”

เกวลินเห็นอีกฝ่ายหนึ่งพยายามกลืนอย่างยากลำบาก หากแต่ไม่ผิด
รอดก้าวตบตาคออย่างแรงทีเดียว พอเธอเอามือออกเท่านั้นถึงได้เห็น
อรุณรดาอ้าปาก หายใจถี่ๆ เหลือกตาที่ทำท่าจะปิดแผลไม่ปิดแผลขึ้น
เต็มชั้น กะพริบๆ สองสามครั้ง ก่อนจะสลัดศีรษะไปมาเบาๆ เพื่อ
ตั้งสติ แล้วยืนเอียงกระท่อ

โครม!

ดวงตาของเกวลินเบิกกว้าง ยกมือขึ้นปิดปากโดยอัตโนมัติ ใบหน้า
มนสวยหันไปมองเพื่อนๆ ของพี่ชายซึ่งต่างหันมามองอรุณรดาเป็นตา
ริมฝีปากจิ้มลิ้มขยับยิ้มเจื่อนๆ ให้พวกเขา ก่อนจะหันกลับมาหาห้องบางใน
เดรสสีน้ำเงินที่นอนนิ่งสนิทบนพื้น กระซิบบอกตัวเองอย่างอายແ

“แก้วเดียวจอตจริงๆ”

แสงสีทองเริ่มจับที่ขอบฟ้าไกลตอนฟ้าสว่าง ดวงอาทิตย์กลมโต
ค่อยๆ โผล่ขึ้นเหนือผิวน้ำทางทิศตะวันออกเหมือนอย่างทุกวัน พร้อมกับ
กับที่ไอหมอกหนาเริ่มจางลง

ภายในบังกะโลริมหน้าของรีสอร์ทที่จัดงานเลี้ยงรุ่น อรุณรดานอน
หลับอยู่ทางด้านซ้ายของเตียงกว้าง ก่อนจะพลิกกายนอนตะแคงหันมาทาง
ด้านขวา พยายามดึงหมอนข้างมากกอดไว้ แต่ใจนเลยกลับดึงไม่ออก
ทั้งยังรู้สึกเหมือนว่ากำลังสัมผัสกับร่างกายคน

อาการง่วงงุนทำให้อรุณรดาจำได้รางๆ ว่าเมื่อคืนนี้มาเที่ยวรีสอร์ท
ของเพื่อนเกือกูลในจังหวัดกาญจนบุรี ดังนั้นคนนี้คงเป็นเกวลินคนสวย
เพื่อนรักของเธอแน่แท้

แต่พอมือของคนคนนั้นยกขึ้นมาโอบกอดไหล่มน ความรู้สึก
แปลกๆ บางประการก็พุ่งเข้าหาแทบในทันที

อรุณรดาู้สึกว่ามีมือของเกวลินหยาบกว่าปกติ อีกทั้ง
ยังตัวใหญ่ ออกกว้างแข็งแกร่งเยี่ยงบุรุษเพศ หน้าห้องอุดมด้วยมัดกล้ามเนื้อ

ไร้ซึ่งไขมันส่วนเกิน

มือบางขยับลูบสะเปะสะปะ ก่อนจะมาจับเข้าที่อกข้างหนึ่งของเพื่อนรัก

ขนาดแบนแต่ตึงแต่นั้นทำเอาเปลือกตาอรุณรดาเปิดขึ้น ตอนนี้ยังคงรู้สึกงุนงง คิดว่าตนเองอาจกำลังฝัน แต่พอลองบีบอีกทีเท่านั้นใจดวงน้อยก็หายวาบ หญิงสาวติดตัวลุกขึ้นนั่ง มองคนที่นอนอยู่ข้างๆ โดยอัตโนมัติ

“พี่หมอเทวดา!” อรุณรดาพิมพ์ด้วยความตกใจ นึกไม่ถึงเลยว่าจะเห็นชายหนุ่มในฝันมานอนอวดซิกซ์แพ็คบนเตียงเดียวกัน ดวงตาคู้งามกะพริบถี่ เพิ่งรู้สึกว่าการปรับอากาศเย็นเฉียบมากกว่าปกติก็ตอนที่ก้มลงมองสำรวจเรือนร่างเปลือยเปล่าของตัวเอง

ครั้นเห็นรอยแดงเป็นจ้ำๆ ประทับอยู่แถวเหนอก ใบหน้าเรียวยาวก็เงยขึ้นมามองชายหนุ่มอีกครั้ง

ริมฝีปากเรียวยาวเผยอสีนระริก นึกอยากจะกรี๊ดก็กรี๊ดไม่ออก สมองที่ ยังคงหนักอึ้งเพราะฤทธิ์สุราพยายามนึกทบทวน แต่กลับไม่สามารถจำได้สักนิดเดียว

พี่หมอเทวดามาหลับอยู่บนเตียงของเธอในสภาพนี้ได้อย่างไร นาที่สุดท้ายก่อนหมดสติไป เธอยังยืนอยู่กับเกวลิ้น

นักเขียนสาวยังจำความรู้สึกตอนที่ล้มลงไปกระแทกกับพื้นได้ รู้สึกเจ็บ แต่ไม่สามารถขยับเขยื้อน แล้วต่อจากนั้นก็ได้รับรู้อะไรอีกเลย

ให้ตายเหอะ! อย่างกับนิยายที่เธอเคยเขียน

ความรู้สึกหลากหลายประเดประดังเข้ามาในหัวสมอง อรุณรดาหลับสนไปหมด ก่อนจะมองหาเสื้อผ้าของตัวเองโดยอัตโนมัติ

ครั้นเห็นว่าเดรสสีน้ำเงินตัวสวยกับชุดชั้นในหล่นกระจายอยู่คนละทิศละทางบนพื้นไม้เนื้อดี หัวใจของเธอก็หวีไหวแทบหายใจไม่ออก

ไม่อยากจะเชื่อจริงๆ ว่าพรหมจรรย์ที่เฝ้าทะนุถนอมมาตลอดสามสิบจะถูกพร่าผลาญไปโดยไม่รู้ตัว แม้คนคนนั้นจะเป็นคนที่เธอประทับใจตั้งแต่แรกเห็น แต่เวลาเดียวกันเขาเป็นคนที่เธอไม่เคยแม้แต่จะพูดคุย

อีกทั้งเขายังแต่งงานมีภรรยาเป็นตัวเป็นตนตั้งหลายปีแล้ว ความสัมพันธ์
ชั่วข้ามคืนระหว่างเธอกับเขามันไม่สมควรเกิดขึ้น

คนฉวยโอกาส... เขาฉวยโอกาสทำอาจารย์เธอตอนเมา!

อรุณรดาเสียใจเหลือเกินที่อุตส่าห์หลงชมอยู่ลึกๆ ว่าเขาเป็นเทวดา
แท้จริงแล้วสวรรค์ก็แค่ประทานรูปลักษณ์ดั่งเทพบุตรให้เขาเพื่อปกปิด
ความอัปยศของพญามารในร่างเขาต่างหาก เขาเป็นพญามารข่ม...

หัวใจของเธอ!

คิดแล้วก็แทบจะเบะปากร้องให้อยู่คราครัน ไม่เข้าใจเลยว่าทำไม
ชีวิตของนางสาวอรุณรดาถึงได้เฮง เฮง เฮงในเรื่อง 'ความซวย' ถึงเพียงนี้

คนรักหักหลัง สำนักพิมพ์ปฏิเสธงาน แถมยังมาโดนคนชั่วใจทราม
ลักลอบอย่างหน้าด้านๆ

ดวงตาที่เต็มไปด้วยหยาดน้ำใสมองชายหนุ่มหนึ่ง ริมฝีปากเรียวยาว
ขยับยิ้มเข้าหากันจนเป็นเส้นตรง คนอย่างอรุณรดาไม่มีทางยอมถูกผู้ชาย
จิตใจต่ำช้ารังแกง่ายๆ เพียงฝ่ายเดียวเป็นอันขาด...

พญามารจะต้องได้รับบทเรียน!

๒

ตาต่อตา ฟันต่อฟัน

ลำแสงอุ่นๆ ที่ส่องลอดหน้าต่างบังกะโลริมหน้าต่างของทางรีสอร์ทเข้ามาค่อยๆ อาบไล้พื้นห้องทิศตะวันออกไปกระทั่งถึงเตียงกว้าง แสงสว่างที่เริ่มกระทบใบหน้าของอายุรแพทย์หนุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านโรคหัวใจปลุกให้เขารู้สึกตัวจากห้วงนิทรา

ปาฏิหาริย์ พิษณุวรกานต์ ยังคงปิดเปลือกตาสสนิท สมองหนักอึ้ง เพราะฤทธิ์สุราจนไม่อยากขยับตัวลงจากเตียง เรือนร่างแข็งแกร่งอุดมมัดกล้ามเนื้อจากการออกกำลังกายเป็นประจำสม่ำเสมอที่พลิกตะแคงมาทางซ้ายมือ คำว่าร่างเล็กๆ ของผู้เป็นภรรยามากอดไว้ด้วยความคิดถึง

“รดา... ในที่สุดรดาาก็กลับบ้าน” ปาฏิหาริย์พึมพำ ใบหน้าระบายไว้ด้วยรอยยิ้มละมุน

เมื่อคืนนี้เขาดีใจมากที่พอลับจากงานเลี้ยงรุ่นก็ได้พบกับ พิมพ์ พิษณุวรกานต์ ภรรยาของเขาที่หายสาบสูญไปนานถึงห้าปีเต็ม เขาเห็นว่าเธอหลับอยู่จึงไม่กล้าเปิดไฟเพื่อมองหน้าเธอซัดๆ แต่เขาก็ได้กอดจูบเธอจนหายคิดถึง เขามีความสุขจนไม่รู้จะอธิบายยังไงที่ได้มีภรรยาสุดที่รักอยู่ในอ้อมแขนอีกครั้ง

แต่ความเย็นชืดจากร่างกายของพิมพ์รดาในยามนี้ ก็ทำให้
 อายุรแพทย์หนุ่มรู้สึกแปลกๆ จนต้องลืมหูลืมตาขึ้น ครั้นเห็นว่าคนที่เขากอดรัด
 ไว้ในอ้อมแขนนั้นมิใช่ภรรยา แต่เป็นหมอนข้างนุ่มๆ ใบหนึ่ง ความรู้สึก
 เอมใจในตอนแรกก็ค่อยๆ สลายไป ชายหนุ่มจึงได้แต่นอนนิ่ง

ฝัน...

เขาฝันถึงภรรยาตัวเองเป็นครั้งแรกในรอบห้าปี อีกทั้งยังเป็นความฝัน
 ที่เหมือนจริงมาก จนเขารู้สึกได้ถึงความอบอุ่นจากร่างกายเธอเมื่อคืน
 ด้วยซ้ำ

ชายหนุ่มระบายนลมหายใจยาวๆ ออกจากจมูกโด่งเป็นเส้น ปาฏิหาริย์
 ตัดสินใจขยับกายลุกขึ้นนั่ง กวาดตามองเฟอร์นิเจอร์ภายในบังกะโลริมหน้าต่าง
 ที่ยื่นเตือนให้รู้ว่าเขายังอยู่ริสอร์ทของเพื่อนในต่างจังหวัด ไม่ได้ขับรถกลับบ้าน
 บ้านตัวเองไปเจอกับพิมพ์รดาเหมือนอย่างในฝัน

ตาคมหลุมมองผ้าปูที่นอนซึ่งยับยู่ยี่ด้วยความผิดหวัง แต่ลึกๆ นั้น
 หัวใจของชายหนุ่มก็ซนซาเสียวจนไม่รู้สึกรู้สึกลับปวดเหมือนช่วงแรกๆ

นับจากที่พิมพ์รดาเก็บเสื้อผ้าขับรถไปเยี่ยมน้องสาวที่กระบี่เมื่อห้าปี
 ก่อน เธอก็ไม่กลับมาที่บ้านอีกเลย เขาพยายามติดต่อหาเธอหลายครั้ง
 ก็ไม่สำเร็จ พอติดต่อไปที่น้องสาวเธอได้ก็รู้เพียงว่า พิมพ์รดาเดินทางกลับ
 กรุงเทพฯ มาหลายวันแล้ว

ตอนนั้นปาฏิหาริย์กระวนกระวายใจเป็นห่วงภรรยาแทบกินไม่ได้
 นอนไม่หลับ เกรงจะเกิดอุบัติเหตุขึ้นกับเธอ แต่เขาก็ไม่ได้รับการติดต่อ
 จากตำรวจหรือโรงพยาบาล ไม่ได้รับข่าวดีหรือข่าวร้ายใดๆ ทั้งสิ้น จนใคร
 ต่อใครพากันสันนิษฐานว่าภรรยาของเขาอาจถูกฆาตกรรมชิงทรัพย์
 ทาง แล้วนำศพไปทิ้งเอาไว้ในที่ซึ่งทางตำรวจไม่สามารถหาเจอ

แต่ปาฏิหาริย์ไม่เคยคิดอย่างนั้น トラบใดที่ยังหาศพภรรยาไม่พบ
 ปาฏิหาริย์ก็หวังว่าเธอจะยังมีชีวิต และกลับมาหาเขากับลูกชายวัยเจ็ดขวบ
 อีกครั้ง

ริมฝีปากหยักลึกแถมยิ้มน้อยๆ เมื่อนึกถึงภาพมาษาของพิมพ์รดา
 เมื่อคืน... อย่างน้อยมันก็เป็นฝันดีที่ทำให้เขาคลายความคิดถึงลงบ้าง

นายแพทย์หนุ่มขยับลงจากเตียงนอน คคว้าผ้าขนหนูมาพันรอบเอว สอบ ก่อนจะเข้าไปในห้องอาบน้ำ แต่พอจะหมุนก็อกล้างหน้าล้างตา ชายหนุ่มก็บังเอิญเห็นคนตาบอดมคูหนึ่งหล่นอยู่ในอ่าง สภาพผ่านการใช้งานมาแล้ว อีกทั้งยังยุ่งจนพอดูได้ว่ามีใครสักคนที่ติดขนตาคุณนี้มายืนล้างหน้าทีอ่างนี้ก่อนเขา

ปาฏิหาริย์แน่ใจว่าพนักงานรีสอร์ทคงไม่สะเพร่าถึงขนาดลืมทำความสะอาดห้องน้ำก่อนเปิดให้ลูกค้าคนใหม่เข้าพัก แม้เขาจะไม่ใช้ลูกค้า แต่ก็เชื่อว่าต้นคงไม่มีทางปล่อยให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นในรีสอร์ทที่ตนเป็นเจ้าของ

ชั่วอดีตใจหนึ่งปาฏิหาริย์ก็นึกถึงตอนที่ตนเองเมาเข้ามาในบังกะโลเมื่อคืน พอทิ้งตัวลงบนที่นอนเท่านั้น ชายหนุ่มก็พบว่ามึนเมาหนัก นอนหลับอยู่ก่อน ความเมาทำให้สมองของเขาสั่งการไม่เต็มที่นัก แต่พอผงกศีรษะขึ้นมาดูก็เห็นเป็นพิมพ์รดา

ตอนนั้นเขาดีใจมาก คิดว่าตัวเองกลับมาถึงบ้านแล้วด้วยซ้ำ ยิ่งเจอพิมพ์รดาก็ยิ่งสติสตั้งไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เข้าไปกอดจูบเธอด้วยความคิดถึงรุนแรง

ดวงตาคูคมเบิกกว้าง ใจหายวูบวาบ เมื่อคิดได้ว่าผู้หญิงที่เขานอนกอดเมื่อคืนไม่ใช่พิมพ์รดา แต่เป็นน้องๆ เลือดดาวที่ต้นจ้างมาสร้างสีสันภายในงานเลี้ยงรุ่น

ให้ตายเถอะ! เขาไม่เคยมีสัมพันธ์กับผู้หญิงขายบริการมาก่อน ต่อให้ภรรยาของเขาจะหายสาบสูญไปนานหลายปี เขาก็ไม่เคยคิดนอกใจเธอ ด้วยการหาความสุขชั่วคราวกับหญิงอื่น ยิ่งมาเกิดขึ้นกับผู้หญิงอาชีพแบบนั้น ปาฏิหาริย์ก็ยิ่งอดกังวลไม่ได้ว่าตนเองจะติดโรค

เมื่อคืนเขาเมามากจนไม่ได้ป้องกันเสียด้วย แต่อันที่จริงเขาไม่ค่อยแน่ใจเท่าใดนักว่าเมาถึงขนาดเผลอมีสัมพันธ์กับคนอื่นที่ไม่ใช่ภรรยาจริงๆ อย่างน้อยมันก็ต้องมีอะไรแตกต่างกันบ้าง

ปาฏิหาริย์พยายามนึกทบทวนอีกครั้ง ก่อนเริ่มจำได้รางๆ ว่าเขากอดจูบและกอดเลื้อยผ้าของเธอออก แต่เหตุการณ์หลังจากนั้นมันรางเลือน

จนเขาไม่แน่ใจ ถ้าหากมีใครสักคนยืนยันว่าเขาหลับไปก่อน เขาจะเชื่อ
ที่เดียว

คิวหน่าเป็นปืนที่พาดอยู่เหนือดวงตาคมๆ ขมวดเข้าหากันมุ่น ชาย
หนุ่มเดินออกมาจากห้องน้ำอีกครั้งเพื่อมองหาอะไรบางอย่างที่น่าจะทำให้
เขารู้ว่า ใครคือผู้หญิงที่นอนอยู่ในบังกะโลหลังนี้เมื่อคืน อย่างน้อยเธออาจ
ทิ้งกระเป๋ามาไว้ แต่ยังไม่ทันเห็นอะไร เขาก็บังเอิญเหยียบบางอย่างบน
เข้าก่อน

ชายหนุ่มชะงัก ชยับเท้าออกแล้วก้มลงหยิบบัตรประกันสุขภาพ
สามสิบบาทรักษาทุกโรคขึ้นมา

“อรุณรดา รุติรันดร์” ปาฏิหาริย์อ่านชื่อนามสกุลบนบัตรใบนั้น
คิดในใจว่าหญิงสาวคงเพลอทำมันหล่นเอาไว้ตอนกลับออกไป ในบังกะโล
ไม่เหลืออะไรที่น่าจะเป็นของเธออีกแล้ว เขาตัดสินใจรีบเข้าไปอาบน้ำ
เปลี่ยนเสื้อผ้า เก็บบัตรประกันสุขภาพใบนั้นไว้ในกระเป๋าหลัง ก่อนเปิด
ประตูบังกะโลออกมาอีกครั้ง เบื้องหน้าคือทางเดินไม้สีน้ำตาลเข้มตีริมน้ำ
ฝั่งตรงข้ามเป็นแนวภูเขาปกคลุมด้วยป่าสีเขียวขจี

แดดในตอนเที่ยงค่อนข้างแรง ความที่ปาฏิหาริย์พักอยู่บังกะโล
หลังสุดท้ายด้านขวามือของริสอร์ต เขาจึงมองไปยังแม่น้ำโขงทางด้านซ้าย
ซึ่งใช้เป็นสถานที่จัดงานเลี้ยงรื่น เห็นบรรดาเพื่อนของเขากับน้องๆ
เสียดาวในชุดเรียบร้อยกว่าเมื่อคืนกำลังนั่งกินอาหารกลางวันได้ร่วม
เป็นสุขุมๆ

ชายหนุ่มตัดสินใจเดินตรงไปรวมกลุ่มเพื่อถามหาผู้หญิงที่ชื่อ
อรุณรดา แต่พอเดินผ่านบังกะโลมาได้สองหลังเท่านั้น เพื่อนของเขา
คนหนึ่งก็เปิดประตูออกมา

“อ้าว” อ้อดยิมทัก “เมื่อคืนหนักเลยสิ”

“หนักสิ นี่ก็ยังคงตึงๆ อยู่เลย” ปาฏิหาริย์สารภาพ ปกติเขาไม่ค่อย
ดื่มเหล้าเข้าสังคมเท่าไรนัก ถ้าว่างจากงาน เขามักทุ่มเทเวลาทั้งหมดให้ลูก
เด็กชายมหัศจรรย์ พิชญ์วรกานต์ สูญเสียมารดาไปคนหนึ่งแล้ว

ปาฏิหาริย์จึงให้สัจจะกับตนเองว่าจะไม่มีวันทำให้ลูกรู้สึก ‘ขาด’ หรือมีปมด้อยในเรื่องครอบครัวเป็นอันขาด

แรกทีเดียวเขาเองก็ตั้งใจว่าจะไม่มางานเลี้ยงรุ่น แต่เพื่อนหลายคน คะยั้นคะยอว่าตลอดห้าปีมานี้เขาไม่เคยมาสักครั้ง เขาก็เลยตกปากรับคำกับเพื่อนๆ แล้วฝากลูกชายไว้กับริสา เพื่อนบ้านของเขาที่มีลูกชายอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน

“จริงสิ” ปาฏิหาริย์สบโอกาสเอ่ยถามเรื่องที่ยังสงสัย “แกรู้จักน้องที่ชื่อ...อรุณรดาหรือเปล่า”

“อืม...คຸ້ນๆ” อวดยกมือขึ้นดูคางไปมา ครุ่นคิดไม่นานก็ติดนิ้วดังเปาะ “นี่ก็ออกแล้ว รู้สึกจะเป็นเพื่อนของน้องก้อย น้องสาวไอ้เกื้อนะ”

ภาพของสตรีชุดเดรสสีน้ำเงินที่อยู่ๆ ก็ลึ้มตึงลงไปหน้าบาร์เครื่องดื่มเมื่อคืนปรากฏขึ้นในหัวสมองของปาฏิหาริย์โดยอัตโนมัติ ในที่สุดเขาก็นึกออกกว่าทำไมถึงมีเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้น

เมื่อคืนผู้หญิงคนนั้นเมาหลับไปก่อน ทว่าต่อจากนั้นอีกราวสองชั่วโมง หลายคนก็เริ่มเมาแล้วแยกย้ายกันไปนอน เขาเองก็เมามากถึงได้ขอตัวเช่นกัน ความที่ตั้นบอกว่าจะนอนบังกะโล่หลังไหนก็ได้ตามสบายเพราะปิดริสอร์ทเพื่อจัดงานนี้โดยเฉพาะ เขาก็เลยเลือกที่จะไปนอนหลังสุดท้ายคิดว่าเงียบหน่อย แต่กลับลึ้มไปเสียนิทว่าก่อนนั้นเกื้อกุลเพิ่งอู๋มเพื่อนของน้องสาวไปนอนหลังนั้น

“แกมีอะไรกับน้องเขาเธอ”

“เอ่อ...เปล่า” ปาฏิหาริย์กระอักกระอ่วนใจที่จะคุยต่อ จึงตัดบทชวนออดไปรวมโต๊ะกับเพื่อนคนอื่นที่นั่งกินอาหารกลางวันกันอยู่ก่อนหน้าระหว่างนั้นยังอดคิดไม่ได้ว่าทำไมอรุณรดาถึงไม่อยู่แถวนี้ แม้รู้ว่าคนที่นอนด้วยไม่ใช่ผู้หญิงขายบริการ ปาฏิหาริย์ก็หมายจะถามให้แน่ใจอีกครั้งว่าเมื่อคืนไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้นจริงๆ

อย่างไรเสียเขาก็ไม่ยากได้ชื่อว่าเป็นพวกหลักลับผู้หญิง

“เอ่อ...น้องก้อยครับ” ปาฏิหาริย์ตัดสินใจเอ่ยขึ้น เมื่อนั่งกินอะไรอยู่นานแล้วไม่เห็นอรุณรดามาร่วมโต๊ะเสียที “เพื่อนน้องก้อยคนที่เมาหลับไป

เมื่อคืนไม่มากินอาหารด้วยกันเหรอครับ”

“อ้อ...” เภาลินยิ้มตอบ “รดา กลับกรุงเทพฯ ไปตั้งแต่เมื่อเช้าแล้วละคะ เห็นว่าวันนี้มีเรียนโยคะ ก็เลยบอกให้หยุดต่อก็ไม่ยอม ยานี้ก็เพี้ยนแบบนี้แหละ พี่หมอย่าไปสนใจเลยคะ”

ปาฏิหาริย์ยิ้มๆ เมื่อเห็นเภาลินก้มลงตักส้มตำมากินต่ออย่างสดใส หากเธอไม่ผิดออรรถรดาคงไม่ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เพื่อนของเธอฟัง และการที่รู้ว่าเธอยังมีอารมณ์ไปเรียนโยคะก็ทำให้เขาพออุ่นใจว่าเมื่อคืนคงไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้นจริงๆ อย่างมากคงแค่อดจวบจิบคล้ำ ส่วนต่อจากนั้น เขาคงฝันไปมากกว่า

ใช่แล้วละ...เขาแน่ใจว่าตัวเองฝันไป

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น ปาฏิหาริย์ล้วงโทรศัพท์จากกระเป๋า กางเกงออกมาดูเบอร์ พอเห็นว่าเป็นเพื่อนบ้านที่ตนฝากให้ช่วยดูแลเอาไว้ เขาก็รับสายอย่างไม่ลังเล

“ครับริสา”

ไม่กี่วินาทีหลังจากที่ได้ฟังปลายสายพูด ดวงตาคู่คมก็เบิกกว้าง ร่างกายหนึ่งซีก หัวใจไหววาบราวกับมีใครสักคนมากระชากออกไปจากอก

บ้าฉิบ! ลูกชายของเราต้องปลอดภัย

“ครั้งแรกของผู้หญิงไม่จำเป็นต้องมีเลือดออก คนทั่วไปมักคิดว่าเยื่อพรหมจรรย์เป็นเยื่อบางๆ คล้ายทิชชู ฉีกขาดง่าย เป็นสัญลักษณ์ของหญิงสาวที่ไม่เคยโดนกินมาก่อน ความจริงแล้วเยื่อพรหมจรรย์ไม่ใช่เยื่อบางๆ แต่เป็นขอบของเนื้อเยื่อ มีลักษณะคล้ายวงแหวน อยู่ถัดจากปากช่องคลอดเข้าไปราวหนึ่งเซนติเมตร อาจฉีกขาดได้จากการเล่นกีฬา หรือปั่นจักรยาน สาวๆ ท่านใดที่มักสวมวิญญานจีจ๋า ขอบตีสั่งกสามตลบ เล่นผาดโผนเหมือนเด็กผู้ชาย จนหกล้มกันคะมา กระแทกพื้นหรือตกบันได เยื่อพรหมจรรย์จึงขาดโดยไม่รู้ตัว มีผลให้ตอนโดนเปิดซิงเลือดไม่ไหลหยุดสักแหมะ”

สาวร่างบางที่นั่งอ่านบทความอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ถึงกับผงะ

เอนหลังพิงพนัก อ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง

ตั้งแต่อรุณรดา กลับมาถึงบ้าน เธอก็ไม่สบายใจเรื่องที่เกิดขึ้น จึงเดินวนไปวนมาในห้องตลอดคืน ก่อนจะฉุกคิดได้ว่าตอนลูกจากเตียงนั้น ไม่เห็นเลือด ถึงได้คิดในแง่ดีว่าเธออาจยังไม่เสียพรหมจรรย์ให้พญามารใจทรามคนนั้น แล้วลุกมาเปิดอินเทอร์เน็ตเสิร์ชหาประสบการณ์ของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก

ไม่นึกเลยว่าครั้งแรกของลูกผู้หญิงจะไม่ต้องมีเลือดได้ด้วย และสำหรับเธอที่เล่นโยคะเป็นประจำนั้น เยื่อพรหมจรรย์ก็คงจะฉีกขาดไปแล้ว กระมัง

อรุณรดา กะพริบตาปริบ กลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่ ก่อนตั้งสติอ่านบทความต่อไปอีกครั้ง แอบหวังลึกๆ ว่าจะมีอะไรบางอย่างที่ทำให้เธอรู้สึกตัวเองยังบริสุทธิ์ผุดผ่อง เพราะหากถูกล่วงล้ำอวัยวะไปแล้วจริงๆ เธอก็น่าจะรู้สึกตัว หรือจดจำอะไรได้บ้าง

“สำหรับคุณผู้ชาย ‘ถูกใจให้ฟรี ทำดีให้เบิ้ล’ อย่าคิดจะใช้สโลแกนในครั้งแรกของการจี๋ะฟรีมๆ เป็นอันขาด รู้บ้างไหมเพียงแค่วิจิติน้ำกระเซ็นใส่ ปัสสาวะไหลผ่าน มันเสปจืดเหมือนโดนทิ้งเจอร์ราดแผลสดเจ็บจะตายอยู่แล้ว หากยังไม่เลิกเห็น ขอทำลูกโทษอีกประตุ๋น ึ่งไปตำลัมปูปลาไว้ในห้องน้ำเถอะ ปล่อยให้ผู้หญิงเขาหายใจหายคอบ้าง รอให้แผลสมานหายเจ็บหายแสบให้เรียบร้อย ด้านเมื่อไหร่ค่อยว่ากันใหม่”

อ่านตรงนี้จบ อรุณรดา ก็หันหน้าไปครุ่นคิดทบทวนอีกทางเพื่อพักสายตาจากจอคอมพิวเตอร์ไปในตัว

“เอ...เมื่อกั๊ตอนเราไปฉีกก็ไม่รู้สักมีอะไรผิดปกตินี้” ริมฝีปากเรียวงามขยับพุดกับตัวเองเบาๆ ก่อนจะเริ่มยิ้มเมื่อเข้าใจว่าอาจไม่มีอะไรเกิดขึ้นจริงๆ ส่วนรอยคิสมาร์กที่เนินอกอาจเกิดขึ้นก่อนที่เขาจะเม้ากลับไปก็ได้

“แต่ถึงจะไม่มีอะไรก็กัน อีตานั่นก็คิดจะทำอยู่ดี” เธอหน้าอง้ายกมือขึ้นกระซิบเสื่อเข้าหากันอย่างหวงแหน แม้จะอยู่ในห้องเพียงลำพังก็ตาม

มือบางหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองมาเปิดดูภาพถ่ายของ

ปาฏิหาริย์ที่เธอแอบบันทึกไว้ตอนเขายังไม่ตื่น

และรู้ว่าเธออยู่ในสภาพที่ไม่เรียบร้อยเท่าไรนัก แม้จะมีผ้าห่มปิดอาวุธลับเอาไว้มิดชิด แต่มันก็ลุกรับอากาศยามเช้าจนเธอคิดว่าถ้าปรี๊ดไปแปะที่บอร์ดโรงพยาบาลรามาธิบดี เขาคงไม่มีหน้าไปตรวจโรคให้ใครอีกเลย

ตอนนี้แม้จะยังโกรธที่เขาคิดลวนลามเธอตอนเมา แต่ไหนๆ เขาก็ไม่ได้ทำอะไรเธอมากไปกว่าคิสมาร์ก ไม่ว่าจะเพราะเขาเมาหลับไปก่อน หรือเพราะเกิดมีสำนึกขึ้นมากลางคัน เธอก็ไม่อยากจ้องล้าจวงผลาญเขามากมายนัก

อีกอย่างก็เกรงภรรยาของเขาจะเสียใจด้วย เกิดภรรยาของเขาเป็นพวกรับไม่ได้ที่สามีเกือบจะนอกใจไปมีสัมพันธ์กับคนอื่น แล้วขอหย่าเธอคงมีบาปติดตัวเปล่าๆ

ยิ่งถ้าพวกเขามีลูกด้วยกัน ลูกก็จะกลายเป็นเด็กมีปัญหา

อรุณรดาตัดสินใจว่าจะลบภาพน่าเกลียดนั้นทิ้ง แต่ยังไม่ทันกดปุ่มยืนยัน เสียงเคาะประตูก็ดึงความสนใจจากเธอเสียก่อน

ใบหน้าเรียวยาวที่ไม่ได้แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางหันไปมองทางประตูครู่สั้นๆ ก่อนจะวางโทรศัพท์ราคาไม่กี่พันลงบนโต๊ะ หันมาปิดหน้าบทความที่เปิดไว้ในจอคอมพิวเตอร์ให้เรียบร้อย แล้วลุกไปเปิดประตู

“พี่ดา...” เสียงเค็วๆ จากริมฝีปากจิ้มลิ้มของสตรีตรงหน้าทำให้อรุณรดายืนตัวแข็งทื่อ พิศมองใบหน้าสวยเสลาที่เประอะเปื้อนด้วยคราบน้ำใสๆ ดวงตาแดงช้ำจากการร้องไห้ แต่ยังไม่ทันได้ตั้งสติเอ่ยถามอะไร อรุณรดาผู้เป็นน้องสาวก็เข้ามากอดเธอไว้ ซุกหน้าลงร้องไห้สะอื้นปึมจะขาดใจ

อรุณรดาจินน้ำส่ำในตู้เย็นใส่แก้วใสมาวางลงบนโต๊ะไม้สีน้ำตาล หน้าโซฟาเข้ามาดมของห้องนอน หลังจากที่ปลอบใจน้องสาวอยู่ราวๆ สิบห้า นาที อรุณรดา ก็เริ่มหยุดร้องไห้

“เอาละ คราวนี้ก็บอกพี่มาได้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงต้อง

ร้องให้พุ่มพ่ายขนาดนั้น” อรุณรดา นั่งลงข้างๆ น้องสาวของเธอ ยกมือขึ้นวางบนบ่าในเชิงปลอบโยน

“พี่รดาจำเศษได้ไหมคะ”

เสียงเครือๆ ที่เอ่ยชื่อผู้ชายคนนั้นออกมาทำเอาอรุณรดาถึงกับนั่งซึ้งไป วรเดช ใจทรมาน เธอถือวิสาสะตั้งนามสกุลนั้นให้เอง ทำไมจะจำไม่ได้

“รติ...รติไม่ควรจะนึกถึงผู้ชายคนนั้นอีกเลยนะ เรื่องมันตั้งหลายปีแล้ว พี่นึกว่ารติลืมมันไปหมดแล้วเสียอีก”

“รติก็อยากจะลืมค่ะ มันเป็นช่วงเวลาที่ยุติไม่เคยอยากนึกถึงเลยสักวินาทีเดียว” อรุณรตียกมือที่ทำกิจธุระไว้ขึ้นซับน้ำตาที่ทำาจะรินไหลมาอยู่รอบมร่อ

อรุณรดา มองเห็นความเจ็บปวดในแววตาคู่ นั้นของน้อง... อรุณรตียุติเป็นคนสวย สมัยอยู่มัธยมปลายมีคนมารุมจีบมากมายจนหัวกระไดบ้านไม่เคยแห้ง วรเดชเองก็เป็นหนึ่งในบรรดาผู้ชายเหล่านั้น และอรุณรตียุติเองก็พึงพอใจที่จะคบวรเดชเป็นแฟนจนพลาดพลั้งมีเรื่องไม่ดีไม่งามเกิดขึ้น

ความที่ตอนนั้นอรุณรตียุติยังอายุแค่สิบหก จึงไม่รู้จักรักษาป้องกันและมีกระทบใหญ่หลวงตามมา แม่ก็เลยทำเรื่องให้อรุณรตียุติพักการเรียนชั่วคราว และให้ผู้ใหญ่ฝ่ายชายมาดูแลขอแต่งงานเป็นเรื่องเป็นราว

โชคที่ผู้ใหญ่ฝ่ายนั้นไม่ได้ไร้ความรับผิดชอบ อรุณรตียุติจึงได้แต่งงานกับคนที่ตัวเองรัก แต่แต่งงานได้อาทิตย์เดียว อรุณรตียุติก็ประสบอุบัติเหตุชนจนทำให้แท้งลูก อรุณรดาไม่รู้ว่าจิตใจหรือเสียใจมากกว่าที่น้องสามารถกลับไปเข้าเรียนได้อีกครั้ง

เหตุการณ์ร้ายๆ เหมือนจะผ่านไปได้อย่างราบรื่น คนที่โรงเรียนใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับอรุณรตียุติ เพราะผู้ใหญ่ของวรเดชเองก็กำชับลูกชายไม่ให้พูดอะไรที่ทำให้อรุณรตียุติเสื่อมเสีย ทว่าสุดท้ายชีวิตคู่ของอรุณรตียุติกับวรเดชก็ไปไม่รอด ยิ่งอยู่กันนานเท่าไร วรเดชก็ยิ่งทำตัวเลวทรามต่ำช้ามากขึ้น ทั้งมีผู้หญิงคนอื่น ซ้ำเหล่าเมียจนเปลือยตบตีอรุณรตียุติหลายครั้ง

อรุณรตียุติตัดสินใจเก็บเสื้อผ้ากลับมาอยู่บ้าน เพราะตอนที่แต่งงาน

ก็ไม่ได้จดทะเบียนสมรสให้เป็นพันธะผูกพัน

“รติไม่ได้รับรักเดชนานแล้ว แต่เมื่อวานนี้เดชมอาหารดีที่มหาลัย มันบอกรตีว่ามันจะเอารูปแต่งงานของมันกับรติตอนนั้นไปลงอินเทอร์เน็ท”

ดวงตาของอรุณรดาเบิกกว้าง “เลว!” ผลอด่าออกมาโดยไม่ตั้งใจ

“รตินั่งคิดมาทั้งคืนก็ไม่รู้จะทำยังไง...” ทางเสียงเครือเมื่อเริ่มร้องให้ออกมาอีกครั้ง “ถ้าหากเดสโพลด์รูปพวกนั้นลงอินเทอร์เน็ทจริงๆ อนาคตในวงการของรติต้องจบลงเพียงเท่านั้นแน่ๆ พี่รดา... พี่รดาต้องช่วยรตินะคะ รติไม่อยากจะให้ใครรู้เรื่องในอดีตของรติ”

อรุณรดา มองตาแดงๆ ของน้องสาว อรุณรตีเป็นคนสวย...หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูมาตั้งแต่เด็กๆ ใครเห็นใครก็ต้องหลงรัก แมวมองจากโฆษณายักษ์ใหญ่ถึงได้มาทาบทามน้องสาวของเธอไปเป็นพรีเซนเตอร์สินค้า และเริ่มมีงานโฆษณาอื่นเข้ามาอย่างต่อเนื่อง

จนล่าสุดนี้อรุณรตีเพิ่งได้รับเลือกให้เป็นนางเอกละครโทรทัศน์เรื่องหนึ่งคู่กับพระเอกระดับแถวหน้าของเมืองไทย แต่ยังไม่ได้บวงสรวงเปิดกล้อง

“ถ้ารูปพวกนั้นถูกแพร่ออกไป รติจะต้องถูกประณาม ถูกแคนเซิลงานทุกอย่างแน่”

“มันต้องการอะไร” อรุณรดาเอ่ยถามออกไปเรื่อยๆ น้องสาวของเธอจึงยกทิชชูขึ้นซับน้ำตาบนดวงหน้ารูปหัวใจอีกครั้ง

“ห้าแสนค่ะพี่รดา”

“อะไรนะ!” หญิงสาวถึงกับโพล่งถามออกมาอย่างไม่นึกฝัน “แบบนี้มันขูดเลือดขูดเนื้อกันชัดๆ เงินตั้งห้าแสน รติจะไปเอามาจากไหน”

“รติถึงได้ต้องขอให้พี่รดาช่วยรติไงคะ” อรุณรตีจับแขนพี่สาว ดวงตาคู้งามวาววามด้วยหยาดน้ำใส “รติรู้ว่ามันไม่ใช่เงินจำนวนน้อยๆ เดชมันรับปากรติว่าถ้าให้เงินมันห้าแสน มันจะไม่เอารูปพวกนั้นไปโพสต์ที่ไหนอีก ตอนนี้นั้นมันเดือดร้อนจริงๆ มันถึงได้ต้องใช้อวิธีนี้กับรติ”

“พี่ไม่อยากจะเชื่อหรือกนะว่ามันจะไม่มารีดไถรตีอีก”

“แต่รติจะปล่อยให้เดสโพลด์รูปพวกนั้นไม่ได้ พี่รดาที่รู้ว่าตอนนีร์ติ

ไม่เหมือนเดิมแล้ว ถึงรติจะไม่ได้ตั้งใจเข้าวงการบันเทิง แต่เมื่อเข้ามาแล้ว รติก็หลงรักงานในวงการจนไม่อยากจะจบทุกอย่างที่เพิ่งจะเริ่มต้นพีรดา...ถือว่าช่วยรติสักครั้งนะคะ รติสัญญาว่าถ้าได้เงินค่าถ่ายละครเมื่อไร รติจะรีบทยอยเอามาคืนพีรดาทันที”

“ปัญหามันไม่ใช่เรื่องนั้นหรอก รติ” อรุณรดาถอนหายใจ ดึงมือน้องสาวที่จับแขนของเธอมากุมไว้ด้วยกันบนตัก

“พี่เป็นพี่สาวของรติ ยังไง พี่ก็ต้องพยายามช่วยรติอยู่แล้ว แต่ปัญหาของพี่ก็คือพี่ไม่มีเงินมากขนาดนั้น ในบัญชีมีเหลือไม่ถึงห้าหมื่นด้วยซ้ำ ตันฉบับเรื่องล่าสุดของพี่ก็เพิ่งถูกสำนักพิมพ์ปฏิเสธมาดๆ เอาอย่างนี้ได้ไหม รติเอาเบอร์เดชมมาให้พี่ พี่จะโทร. ไปคุยกับเดชเอง”

“อยู่นะคะ พีรดาจะโทร. หาเดชไม่ได้” อรุณรติรีบบรามทันที “เดชมันขู่ว่าห้าหมื่นบอกเรื่องนี้กับใครเป็นอันขาด มันให้เวลาเร่สามวัน ถ้าเร่ไม่เอาเงินห้าแสนไปให้มัน มันจะโพสต์รูปลงอินเทอร์เน็ตทันที”

“แต่มันก็น่าจะรู้ว่าเงินมากขนาดนั้น เราสองพี่น้องไม่น่าจะมี”

“มันคงเห็นรติทำงานในวงการ มีเพื่อนเป็นดาราน่าจะพอหยิบยืมได้มั้งคะ แต่ที่จริงแล้ว...รติไม่ได้สนิทกับใครถึงขั้นที่จะยืมเงินจำนวนมากๆ ได้ พีรดาขา... ถ้าพีรดาไม่มีเงิน รติก็ไม่รู้จะทำยังไงแล้ว รติไม่อยากจะตกเป็นข่าว...” อรุณรติไม่ทันได้พูดอะไรต่อจากนั้นก็ร้องไห้โฮจนไม่สามารถอธิบายอะไรต่อได้

อรุณรดาดึงน้องสาวมากอดเอาไว้ เธอรู้ว่าอรุณรติเป็นเด็กดี แม้ในอดีตจะเคยก้าวพลาด แต่ตอนนี้อรุณรติไม่ทำตัวแบบนั้นอีกแล้ว ทั้งยังรู้จักวางตัวเวลาคบเพื่อนต่างเพศด้วยซ้ำ

“เอละๆ รติอย่าเพิ่งพุ่มพวย พี่คิดว่ามันต้องมีทางแก้ไข” อรุณรดาปลอบใจน้องสาวแม้จะยังมีดีแต่ดันไปหมดก็ตาม ทันใดนั้นเอง เธอก็ต้องตกใจที่อยู่ๆ อรุณรติก็วิ่งไปเอาเจียนในห้องน้ำ จึงรีบตามไปช่วยลูบหลังโดยอัตโนมัติ ก่อนจะประคองอรุณรติออกมาอย่างระมัดระวัง

“รติตัวรุ่มๆ นะ พี่ว่ารติคงไม่ค่อยได้พักผ่อนนี่ใช่ไหม”

“รติไม่ค่อยได้นอนมาสัปดาห์แล้วคะ เพิ่งกลับมาจากไปถ่าย

ที่ต่างจังหวัด แล้วพอไปเรียนเมื่อวานก็เจอเดชมอเตอร์... รตินอนไม่หลับ
 ใหม่ๆ ที่รติตั้งวงนะคะ แต่รติไม่รู้จะทำยังไงจริงๆ รติเครียดไปหมดแล้ว
 พีรดา..." อรุณรติเริ่มร้องไห้อีกครั้ง

คนเป็นพี่สาวแท้ๆ เห็นหน้าน้องชิตีเยียวก็เป็นห่วงนัก รีบพาไป
 นั่งบนเตียง

“รตินอนพักก่อนดีกว่า ถ้าไม่สบายขึ้นมากจะแย่ ไหนจะเรื่องเรียน
 เรื่องงาน ส่วนเรื่องไอ้เดชมอเตอร์...รติสบายใจเถอะ พี่จะหาเงินจากเพื่อน
 ให้เอง รติไม่ต้องห่วงนะ” อรุณรดายิ้มบางๆ ไม่อยากให้น้องสาวต้อง
 คิดมากจนเสียสุขภาพไปมากกว่านี้ แล้วยกมือขึ้นลูบศีรษะน้องสาวที่รัก
 ดังแก้วตาดวงใจ

“แล้วเพื่อนพีรดาได้เงินหรือคะ ไหนพีรดาบอกว่าพี่ก้อยเพิ่งเอาเงิน
 ไปดาวนั้รธมาใหม่ๆ”

“พี่จะลองยืมญาติๆดู ญาติๆน่าจะมีเงินเก็บอยู่บ้าง รติไว้ใจ
 พี่นะ...พี่ไม่ปล่อยให้ไอ้เดชมอเตอร์ทำอะไรน้องสาวที่รักของพี่แน่”

อรุณรติจับมือพี่สาวมากุมไว้ หยาดน้ำตาเริ่มคลออีกครั้งด้วยความ
 ซึ้งใจ

“ขอบคุณนะคะพีรดา รติสัญญาจะคะว่ารติจะรีบหาเงินมาคืนพี่
 ญาติๆ ไม่ทำให้พีรดาต้องเสียเพื่อนนะคะ” อรุณรติเข้ามากอดพี่สาวไว้

อรุณรดายกมือขึ้นลูบไหล่ของน้องสาวเบาๆ ก่อนจะจับให้นอนพัก
 บนเตียงของเธอแล้วห่มผ้าให้พร้อมสรรพ

“รติพักผ่อนนะจ๊ะ เย็นๆ ค่อยกลับบ้านก็ได้” อรุณรดายิ้ม พอเห็น
 อรุณรติยิ้มตอบบางๆ ก็ลูบศีรษะน้องสาวอย่างแสนรัก แต่พออีกฝ่าย
 ปิดเปลือกตาลงนอนพักจริงๆ แล้ว อรุณรดา ก็อดที่จะกังวลถึงเรื่องเงิน
 จำนวนมากนั้นไม่ได้

ญาติๆ...หรือญาติๆ... เพื่อนสาวประเภทสองของเธอทำงาน
 เป็นแกลักรออยู่ห้องจ่ายยาของโรงพยาบาลรามาธิบดี เงินเดือนค่อนข้างสูง
 พอสมควร แต่ญาติๆมีภาระทางบ้านมาก ต้องส่งน้องสาวเรียนอีกสอง
 คน มารดาก็ป่วยกระเสาะกระแสะ เธอจะกล้าขอยืมเงินจำนวนมากถึง

ห้าแสนได้อย่างไรกัน แต่ที่ต้องรับปากอรุณรัตน์ไปอย่างนั้น เพราะเกรงว่าอรุณรัตน์จะเครียดจนป่วยหนักถึงขั้นต้องส่งโรงพยาบาล

ทันใดนั้น ชื่อโรงพยาบาลวรกานต์ก็ทำให้นักเขียนสาวจุกคิดบางอย่างขึ้นได้

‘คนนี่เขาชื่อพีปา ชื่อจริงว่าพีปาภูiharีย์ พิชญ์วรกานต์ เป็นหมอรักษาโรคหัวใจและหายาพเจ้าของโรงพยาบาลวรกานต์ พีก็เคยเล่าให้ฟังว่าบ้านพีปานี่รวยโคตรๆ ถ้าจำไม่ผิดเหมือนจะติดท็อปเท็นของตระกูลที่ร่ำรวยที่สุดในเมืองไทยด้วย’

หญิงสาวผุดลุกไปหยิบโทรศัพท์มือถือของตนขึ้นมาดูรูปที่เกือบจะลบทิ้งไปเมื่อครู่...

เพียงแค่เธอใช้วิธีเดียวกับบรรดาเซบ้ง เพียงแค่นำรูปนี้ไปให้ปาฏิหาริย์ดู เพียงแค่นั้นเงินห้าแสนสำหรับเธอก็อาจไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป

แต่นั้นมันวิธีการของคนใจทรมานชัดๆ!

อรุณรัตน์ลมหายใจยาวออกจากปลายจมูกเซดิรัน เปลือกตางามปิดลง เธอนับหนึ่ง สอง สาม ในใจ พอลิ้มตาขึ้นอีกครั้ง และมองเลขตัวสุดท้ายของนาฬิกาบนหน้าจอมือถือเท่านั้น เธอก็ถึงกับนั่งซึ้งไป เมื่อกี้เธอคิดในใจว่าถ้าเป็นเลขคู่ให้ถอยหลัง เป็นเลขคี่ให้เดินหน้า ให้ตายเหอะ!

ผลปรากฏออกมาว่าเป็นเลขเก้า...

‘ผมเสียใจด้วยนะครับท่านประธาน คุณหมอปา ตอนนีเราคงทำได้แค่รอดูว่าน้องมิกจะไปจากเราเมื่อไร’

ปาฏิหาริย์ยกมือทั้งสองข้างขึ้นปิดหน้า เขานั่งอยู่บนเบาะยาวหน้าห้องไอซียูมาได้สักพัก นึกไม่ถึงเลยว่าอยู่ๆ จะมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นกับลูกชายวัยเจ็ดขวบของเขา

เมื่อวานนี้พอรู้ว่าน้องมิกถูกรถชน ชายหนุ่มก็รีบปิ้งรถกลับมารุงเทพฯ และโทร. บอกให้ดอกเตอร์ปารเมศ พิชญ์วรกานต์ บิดาของเขา ซึ่งเป็นประธานกรรมการบริหารโรงพยาบาลรีบไปดูอาการของน้องมิกทันที

พอเขามาถึงเท่านั้น ปารเมศก็บอกว่าน้องมิกเพิ่งถูกนำตัวเข้าไปในห้องผ่าตัด

ส่วนริสาเล่าให้ฟังว่าตอนแรกน้องมิกกับพี่ดาว ลูกชายของริสา เล่นฟุตบอลอยู่ด้วยกันที่สนามหน้าบ้าน ริสานั่งดูอยู่ด้วย แต่ต่อม สามีของเธอที่ทำงานอยู่กระทรวงการคลังฯ โทร. มา ริสาก็เลยเดินเข้าไปรับสายในห้องโถง แล้วอยู่ๆ ก็ได้ยินเสียงล้อรถครูดพื้นถนนดังมาก พอออกมาดูอีกครั้งก็เห็นพี่ดาวนั่งร้องไห้จ้ำอยู่หน้าประตูรั้ว ส่วนน้องมิกถูกรถชนจนหมดสติไปเดี๋ยวนั้น ริสาก็รีบนำตัวน้องมิกมาส่งโรงพยาบาลทันที

พี่ดาวบอกกับริสาว่าตนกับน้องมิกทำลูกบอลกระดอนออกไปนอกรั้วโดยไม่ตั้งใจ น้องมิกเป็นคนวิ่งนำออกไปเก็บ ส่วนตนก็ตามไป แต่พอก้าวเท้าออกจากประตูรั้วก็เห็นรถเล่นมาชนน้องมิกต่อหน้าต่อตา

ทีมแพทย์ระดมช่วยชีวิตน้องมิกตลอดคืน กระทั่งเมื่อตอนใกล้ฟ้าสางนี้เอง หัวหน้าทีมถึงได้ออกมาแสดงความเสียใจและขอโทษที่ช่วยชีวิตน้องมิกเอาไว้ไม่ได้

ตอนนี้ น้องมิกนอนอยู่ห้องไอซียู อยู่ได้ด้วยเครื่องช่วยหายใจเท่านั้น แพทย์ที่ทำการผ่าตัดวิเคราะห์ว่าน้องมิกน่าจะอยู่ได้อีกไม่เกินสองวัน หรือต่อให้มีปาฏิหาริย์ก็คงเป็นได้แค่เจ้าชายนิทรา

“ทำใจเถอะนะป้า คิดเสียว่าน้องมิกทำบุญกับเรามาแค่นี้” ปารเมศวางมือใหญ่ที่เต็มไปด้วยริ้วรอยแห่งวัยขจราลงบนบ่าของปาฏิหาริย์ ตบเบาๆ สองสามครั้งเชิงปลอบโยน

ปาฏิหาริย์เองก็อยากทำให้ได้อย่างที่บิดาพูด แต่ความรู้สึกในยามนี้เหมือนมีใครเอาไม้ตบมารีดหน้าอกของเขาแล้วควักหัวใจออกไปกระนั้น หน้าปีก่อนเขาสูญเสียภรรยาไปคนหนึ่งแล้ว ตอนนี่ยังต้องมาเสียลูกชายคนเดียวไปอีก

‘พ่อป้าคับ เมื่อไรแม่รดาของน้องมิกจะกลับบ้านเสียทีคับ น้องมิกอยากเจอแม่รดา แม่รดาตัวจริงสวยเหมือนในรูปหรือเปล่าคับ’

กระบอกตาของปาฏิหาริย์ร้อนผ่าวเมื่อนึกถึงการรอคอยของลูกรัก

ตอนที่พิมพ์รดาหายสาบสูญไปนั้น น้องมิกยังไม่ถึงสองขวบ

ด้วยซ้ำ ยังเตาะเตาะไม่รู้เรื่องอะไร แต่พอน้องมิกเริ่มเข้าโรงเรียน เห็นเด็กคนอื่น ๆ มีแม่ เห็นบ้านของริสาอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา น้องมิกก็ถามหาแม่ของตัวเองที่มีเพียงรูปถ่ายตั้งอยู่ตามมุมต่างๆ ของบ้าน

‘แม่รดาทำงานอยู่ต่างจังหวัด งานของแม่รดายุ่งมากก็เลยยังกลับมาหาน้องมิกไม่ได้ แต่แม่รดารักและคิดถึงน้องมิกมากๆ เวลาที่แม่รดาโทร. หาพ่อปา แม่รดาถามถึงน้องมิกทุกครั้งเลยนะครับ’

นั่นเป็นคำพูดที่เขาปลอบใจลูกน้อยเสมอๆ โชคดีน้องมิกเป็นเด็ก ร่าเริงสดใส จึงไม่ได้ร้องไห้ขอแม่ที่ไม่มีเวลาให้ เพียงแต่ยังรอคอยอย่างมีความหวังเช่นเดียวกับกับเขาว่า สักวันหนึ่งแม่จะกลับมาหา

‘นั่นถ้าแม่รดากลับมาเมื่อไร น้องมิกจะกอดแม่รดาแน่นๆ นะครับ แม่รดาจะได้หายคิดถึงน้องมิก’

คิดแล้วน้ำตาของลูกผู้ชายก็พานจะไหล ตอนนี้น้องมิกไม่มีโอกาสได้เจอหน้าหรือกอดพิมพ์รดาด้วยซ้ำ อีกแค่ไม่ถึงสองวัน ลมหายใจของน้องมิกก็จะต้องถูกมัจจุราชพรากเอาไป

ได้โปรดเถอะสวรรค์... ปาฏิหาริย์ลูบมือทั้งสองข้างที่ตอนแรกปิดหน้าอยู่เข้าด้วยกันจนคล้ายกำลังประนมมือกอดแนบจมูกและริมฝีปาก ดวงตาคูคมแดงก่ำจากการร้องไห้ที่เพ็งล้นสุดลงไม่นาน เวลานี้ชายหนุ่มมอดไม่ได้ที่จะภาวนาลึกๆ ว่าถ้าสวรรค์ยังเห็นใจเขาอยู่บ้างก็ช่วยสร้างปาฏิหาริย์ให้ลูกชายของเขาฟื้นที่

เสียงผีเข้าใครคนหนึ่งดังขึ้นเรื่อยๆ จากทางเดินด้านซ้ายมือของปาฏิหาริย์ เขาไม่สนใจที่จะหันหน้าไปมองด้วยซ้ำ กระทั่งเสียงผีเข้าหยุดลง แทนที่ด้วยเสียงหวานๆ ซึ่งราบเรียบจริงจัง

“คุณหมอปากะ รดาขอคุยอะไรด้วยสักสิบนาทีได้ไหมคะ”

รดา! ปาฏิหาริย์หันขวับไปหาสาวร่างบางชุดเสื้อยืดกางเกงยีน ทำส่วนกับรองเท้าผ้าใบ ที่ยืนห่างออกไปประมาณหนึ่งเมตร

ไม่ใช่พิมพ์รดา... ใบหน้าเรียว รวบผมเป็นหางม้าสั้น แม้จะไม่ได้แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางพริ้งเพ็ญเหมือนอย่างเมื่อคืนวาน เขาก็พอจำได้รางๆ ว่าเธอคือใคร

๓

นางมารร้าย

ประตูห้องประชุมเล็กๆ ติดกับห้องการเงินในชั้นล่างของโรงพยาบาลถูกผลักเข้ามา ตามด้วยชายหนุ่มที่ยังสวมชุดสบายๆ และอรุณรดา หญิงสาวซึ่งมาถามหาเขาที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ด้านหน้า และได้รับคำตอบว่าเขาน่าจะอยู่แถวๆ ห้องไอซียู

เมื่อประตูปิดลงซ้าๆ ตามระบบกลไกอัตโนมัติ ภายในห้องที่มีโต๊ะประชุมและเก้าอี้ราวสิบกว่าตัวก็ปราศจากเสียงวุ่นวายของคนภายนอก

“คุณคงจะคุยเรื่องคืนก่อนใช่ไหม” ปาฏิหาริย์ผายมือเชิญเธอนั่งลงเก้าอี้ตัวหนึ่ง ส่วนเขากำลังเลื่อนเก้าอี้หัวโต๊ะที่อยู่ติดกันเพื่อนั่งลงเช่นกัน

“ค่ะ” อรุณรดาตอบรับหลังจากที่นั่งลงแล้ว

“ผมเองก็อยากจะคุยเรื่องนี้กับคุณเหมือนกัน คุณมาก็ดีแล้ว...”

ปาฏิหาริย์เว้นจังหวะเล็กน้อยเพื่อตรึงตรองคำพูดตัวเองให้รอบคอบ

“ผมอยากจะขอโทษคุณ เรื่องที่ผมอาจจะ... เผลอทำอะไรล่วงเกินคุณไปบ้าง แต่ผมไม่ได้ตั้งใจจริงๆ คุณอรุณรดา ผมเมามาก หวังว่าคุณไม่ถือสา แต่ถ้าคุณมีอะไรไม่สบายใจก็ถามผมตรงๆ ได้นะ ผมยินดีชี้แจง”

“คุณหม่อไม่จำเป็นต้องชี้แจงหรอกค่ะ เพราะอะไรๆ มันก็ชัดเจน

มากพออยู่แล้ว ส่วนที่รดามาหาคุณหมอลงถึงนี่...” หญิงสาวไม่ยอมอ้อมค้อมให้เสียเวลา สูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนตัดสินใจเอ่ยสิ่งที่อยู่ในใจออกไปอย่างกล้าหาญ

“รดาต้องการความรักผิดชอบค่ะ!”

“อะไรนะ!?” คุณหมอย้อนถามอย่างนึกไม่ถึง

อรุณรดาเองก็เตรียมตัวตั้งรับสถานการณ์เหล่านี้มาที่บ้านแล้ว เขาคงไม่มีทางยอมรักผิดชอบเธอง่ายๆ แน่ ในเมื่อเขาไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่าที่มองเห็นจากภายนอกในเช้าวันนั้น

“รดาเสียหายนี่คะ...” เธอพยายามบังคับเสียงให้สั่นเครือ ยกมือที่ถือทิชชูซึ่งป้ายยาหม่องเตรียมพร้อมมาแล้วขึ้นซับได้ตาเบาๆ เท่านั้นละอาการแสบร้อนก็ทำให้น้ำใสๆ วาววามขึ้นทันตาเห็น

“ตั้งแต่เกิดมาสามสิบปี... รดาไม่เคยให้ผู้ชายแตะเนื้อต้องตัวเลยสักนิดเดียว แต่อยู่ๆ ก็ต้องมาถูกคุณหมอลงใจซะแดงไปกิน คุณหมอลงใจให้รดาทำใจได้อย่างไร ฮือ...”

“ผมว่าคุณกำลังเข้าใจผิดแล้วนะ คือนั้นผมไม่ได้ทำอะไรอย่างที่คุณคิด ผมเม้ากลับไปก่อน”

“นึกแล้วว่าคุณหมอลงใจแบบนี้” อรุณรดาแก้มทำทีโมโห ลูกทูปโต๊ะโดยผลอวางทิชชูทิ้งไว้ ไม่ทันได้เอะใจว่าคราบเหลืองอ่อนๆ ของยาหม่องนั้นติดอยู่ตามกระดาด ขาปฏิหารย์ซึ่งนั่งอยู่หัวโต๊ะบังเอิญเห็นมันเข้า จึงเงยหน้าขึ้นมองเธออย่างนึกไม่ถึง

“คุณหมอลงใจว่ารดาโง่มากใช่ไหมคะถึงได้มาโกหกกันหน้าด้านๆ แบบนี้”

ดูเหมือนคุณเธอจะไม่รู้ตัวเลยว่านั่นเป็นประโยคที่เขาควรถามตัวเองมากกว่า

“รดาเป็นผู้หญิงนะคะ ครั้งแรกของตัวเองจะไม่รู้ได้อย่างไร ถึงรดาจะเม้าแค่ไหน รดาก็รู้... เวลาเข้าห้องน้ำปลดเบาแต่ละที มันทรมาณอย่างกับถูกทิงเจอร์รดาแผลสดๆ ฮือ...” อรุณรดาเบะปากร้องไห้ พุดตามที่อ่านมาจากบทความในอินเทอร์เน็ตเป๊ะ

“คุณหมอใจะพริ้มๆ รดาไปแล้ว คุณหมอก็คงจะมีความเป็นสุขภาพพुरुษ รับผิดชอบในการกระทำของตัวเองลึคะ รดาไม่ได้ต้องการอะไรมาเลย...”

ปฎิหาริย์อดนึกขึ้นชมการแสดงอันแนบเนียนนั้นไม่ได้ หากเขาไม่ได้กำลังเสียใจเรื่องน้องมิด บางทีเขาอาจจะหัวเราะออกมาเพราะขำคัพท์แปลกๆ พิลึกพิลั่นเหล่านั้น อารุชของเขาไม่ใช่มีดีใช้พรั้าเสียหน่อย โดนเข้าไปแล้วถึงได้บอกว่าปลดเบาแต่ละที่แสบปานเอาทิงเจอร์ราดแผลสดๆ

ถ้าเดาไม่ผิดนักแม่คุณคงอ่านมาจากกระทู้เพศสัมพันธ์ในอินเทอร์เน็ตโดยแท้

“ห้าแสนเท่านั้นเอง”

หญิงสาวยกมือขึ้นทางห้านิ้วตรงหน้าเขา กะพริบตาปริบๆ เหมือนกำลังเสียใจอย่างสุดแสน แต่เขาว่าเธอกำลังแสบตาอย่างรุนแรงเพราะยาหม่องที่ป้ายไปเต็มๆ มากกว่า

“ผมไม่ตลกนะคุณรดา” ปฎิหาริย์ขยับลุกขึ้นยืนอีกครั้ง นึกไม่ถึงเลยว่เพื่อนของน้องก้อยจะมีนิสัยเหมือนพวกสลิปแปดมงกุฎ ชอบตัมตุนชาวบ้าน เห็นทีว่าเสร็จงานศพน้องมิด เขาคงต้องรีบบอกเกือกูลเกี่ยวกับพฤติกรรมแย่งๆ ของผู้หญิงคนนี้ ให้เกือกูลคอยเตือนน้องสาวอีกทีว่าควรอยู่ห่างๆ แม่นี้เข้าใจ

“ผมว่าคุณรู้ดีอยู่แก่ใจเรื่องความสัมพันธ์ของเราคืนนั้น แต่ถ้าคุณอยากได้ความรับผิดชอบจริงๆ ผมคิดว่าแค่นั้น ห้าพันก็เหลือเฟือ”

เท่านั้นแหละ แม่สาวสลิปแปดมงกุฎก็หน้าตึง

“นี่คุณหมอกำลังดูถูกรดา เหมือนกับว่ารดาเป็นพวกผู้หญิงขายบริการ!”

“ผมยังไม่ได้พูดสักคำว่าคุณเป็นผู้หญิงขายบริการ คุณเองต่างหากที่เป็นฝ่ายมาเรียกร้องให้ผมรับผิดชอบ และในเมื่อผมไม่ได้ใจะพริ้มๆ ทำไมผมจะต้องรับผิดชอบต่อคุณมากมายขนาดนั้นด้วย”

“แต่ถ้าคุณหมอไม่ได้ใจะพริ้มๆ แล้วรอยพวกนี้มันจะมาจากไหนลึคะ” อรุณรดาลงทุนดึงคอเสื้อยืดให้ต่ำลงเล็กน้อย เผยให้เห็นรอย

ที่เขาทำไว้บริเวณเนินนอกช่วงบนสองสามรอย

ปาฏิหาริย์ถึงกับอึ้งไปชั่วขณะ ดูเหมือนว่ารอยพวกนั้นมันจะไล่ต่ำลงไปมากกว่าที่เห็น แต่อรุณรดาไม่ได้เปิดให้ดูรอยที่อยู่ต่ำกว่านั้น เพราะเขาคงได้เห็นอย่างอื่นที่ไม่สมควรจะเห็นด้วย แม้ว่าเมื่อคืนวานจะแอบเห็นไปแล้วในความมืดสลัวๆ นั่นก็ตาม

ปาฏิหาริย์ไม่แปลกใจนักที่เห็นหลักฐานความใกล้ชิดดังกล่าว สมัยที่พิมพ์รดากับเขาแต่งงานกันใหม่ๆ นั้น เขามักจะแก้งทำคิสมาร์กไว้บนตัวเธอเสมอๆ เพราะมันทำให้เขารู้สึกเหมือนเขาได้อยู่กับเธอตลอดเวลา

“แต่นั้นก็ไม่ได้หมายความว่าผมจะทำอะไรคุณมากกว่าที่คุณเห็น”

“ผู้ร้ายปากแข็ง ทำขนาดนี้แล้วยังไม่ยอมรับอีก คนไม่มีความรับผิดชอบ วดาจะประจานคุณให้ทั่วโรงพยาบาลเลย” หญิงสาวแก้งทำทีจะเดินไปตั้งประตูให้เปิดออก แต่ชายหนุ่มก็คว้าต้นแขนของเธอให้หันกลับมา ก่อน

“หยุดเล่นละครเสียทีเถอะ คิดหรือว่าประจานผมแล้วใครเขาจะเชื่อคุณ”

“หลักฐานชัดเจนขนาดนี้แล้ว ใครจะไม่เชื่อรดาละ คุณหมอนั่นแหละเตรียมตัวลาออกจากงานได้แล้ว!”

“งั้นเราไปพิสูจน์ด้วยกันดีไหม”

สายตาคมกล้าคู้่นั้นทำเอาหัวใจดวงน้อยๆ เต้นระทึก อรุณรดารู้สึกกลัวเขาขึ้นมาชอบกล ริมฝีปากเรียวงามลั่นระริก นึกอยากจะพูดก็พูดไม่ออก เธอพยายามออกแรงดึงและสะบัดแขนจนพ้นจากการเกาะกุม

ทำนองๆ ขยับพาร่างแบบบางถอยห่างออกไปราวหนึ่งเมตร ยิ่งเห็นเขาเดินใกล้เข้ามา อรุณรดาที่ยังถอยหนีจนแผ่นหลังแนบชิดผนังด้านในสุด

“คุณหมอยจะทำอะไรดา พิสูจน์อะไร” ละล่ำละลักเอ่ยออกไปเมื่อชายหนุ่มเดินมาหยุดตรงหน้า แล้วพออรุณรดายกมือขึ้นผลักใส่เท่านั้น มือหนาก็จับมือของเธอตรึงไว้กับผนังห้อง

ดวงตาของทั้งสองประสานกัน

“ผมก็จะพิสูจน์ด้วยการ...”

ยิ่งเห็นเขาก็มั่นหน้าต่ำลงเรื่อยๆ ลมหายใจเป่ารดเห็นอริมฝีปากของเธอ แต่แวตาวาวโรจน์ดูตัน หัวใจก็ยิ่งเต้นระทึกกราวกับจะคลั่ง

“พาคุณไปให้เพื่อนผมช่วยตรวจหาร่องรอยการเสียวตัว”

ดวงตาของอรุณรดาเบิกกว้าง ก่อนที่ชายหนุ่มจะยกมือขึ้นเช็ดอะไรบางอย่างใต้ตาของเธอ พอเขาเอามือห่างออกไปสำรวจดูเท่านั้น หัวใจดวงน้อยๆ ก็แทบจะหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม

คราบายาหม่อม!

“ไปติดอยู่ตอนไหนนะ” ชายหนุ่มยิ้มเยิ่นเยาะเยือกจนอีกฝ่ายหนาว ลึกไปถึงชั่วหัวใจ ทำอะไรไม่ได้ นอกจากเอ่อๆ อ่าๆ หาทางแก้ตัวไปตามเรื่อง

“นะ...นั่นสิ มันมาจากไหนกันนะ”

เท่านั้นแหละ ชายหนุ่มก็ยกมืออีกข้างหนึ่งขึ้นแทนคำตอบ อรุณนึกไม่ถึงเลยว่าเขาจะกำทิวซุของเธอลงไว้ ริมฝีปากเรียวงามเผยอสิ้นระริก คราวนี้ไม่รู้จะแก้ตัวยังไง รีบคว้าทิวซุเปื้อนยาหม่อมมาซ่อนเอาไว้ด้านหลังทันที

“ไม่น่าทนายแซ่โดร์สีเหลือองเลย เลอะเทอะน่าอายจริงๆ แต่จะว่าอายแซ่โดร์ยี่ห้อนี้ไม่ได้เรื่องเลยนะคะ เช็ดน้ำตาที่เดียวหลุดติดออกมาหมด”

“นั่นสิ” เขาแก้งอออกไปกับเธอด้วย รอยยิ้มเยิ่นๆ นั้นเป็นคำตอบได้ดีว่าเธอแค่อ้าปาก เขาก็เห็นไปถึงตับไตไส้พุง “บริษัทน่าจะถูกล้างปิดไปเลย เพราะว่าผสมด้วยสารหอมระเหยที่ใช้ยาหม่อม ทำให้ระคายเคืองต่อดวงตา”

“นี่! คุณหมอยามาเปลี่ยนเรื่องดีกว่าค่ะ คุณหมอมจะไม่รับผิดชอบ รดาใช่ไหม” อรุณรดายกมือขึ้นชี้หน้าเขาซึ่งอยู่ห่างจากเธอไม่มาก หมายใจจะเปลี่ยนเรื่องไปก่อน แต่สายตาคมกริบที่หลบลมมองมือของเธอหนึ่งๆ ก็ทำให้ในหัวใจดวงน้อยรู้สึกประหวั่นอย่างเสียมิได้

“งั้นเราก็คงต้องไปพิสูจน์หลักฐาน” ชายหนุ่มคว้ามือเธอให้เดินตาม

ไปทางประตูห้อง มือบางอีกข้างยึดจับมือของเขาเอาไว้ สองเท้าไม่ยอมก้าวตาม พยายามเหนี่ยวรั้งทุกวิถีทาง

“เดี๋ยวๆ คุณหมอคะ รตราว่าเราคุยกันดีๆ ดีกว่านะคะ”

ปาฏิหาริย์หยุดบังคับหญิงสาวให้เดินตาม หันกลับมาหาหญิงสาวอีกครั้งด้วยสีหน้าเรียบตึง

“จะคุยอะไรอีก ก็อยากได้ค่าเสียหายนักไม่ใช่เหรอ ถ้าอยากได้ก็ต้องให้ผมตรวจหาหลักฐานว่าผมได้ทำอะไรคุณจริงๆ หรือเปล่า ผมไม่ยอมจ่ายค่าโง่ให้คุณถึงห้าแสนฟรีๆ หรอกนะ หรือว่าคุณกลัว”

“ฉันไม่ได้กลัว” อรุณรดาอีกอึก แต่ก็โพล่งออกมาอย่างมั่นใจเชิดคางขึ้นเล็กน้อยเพื่อประสานสายตากับเขาอย่างแน่วแน่ “แต่ฉันเป็นผู้หญิง อยู่ดีๆ จะให้ฉันไปเปิดของตัวเองให้คนอื่นดู ฉันทำไม่ได้”

“หมอผู้หญิงจะเป็นไรไป”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ฉันไม่ ตรวจ!”

“งั้นเราก็ไม่มีอะไรต้องคุยกันอีก ส่วนถ้าคุณอยากจะเอาเรื่องผม... ก็เชิญไปแจ้งความมาก่อนแล้วกัน ผมไม่มีเวลาคุยเรื่องไร้สาระกับคุณนานัก ผมขอตัว”

เสียงเรียบที่เอ่ยออกมาอย่างไร้เยื่อใยนั้นทำเอาหญิงสาวถึงกับยืนกะพริบตาปริบๆ บอกตัวเองว่าจะปล่อยให้คุณหมอจากไปตอนนี้ไม่ได้เป็นอันขาด พอเห็นมือหนากำลังจะดึงประตูพาร่างสง่างามออกไปเท่านั้น อรุณรดาที่รีบสาวเท้าไปคว้าแขนชายหนุ่มให้กลับเข้ามา แล้วใช้แผ่นหลังดันประตูห้องให้ปิดลงทันที

“คุณหมอแน่ใจหรือคะว่าจะไม่รับผิดชอบรดา”

“กรุณาหลีกเลี่ยงให้ผม”

สายตาเรียบนิ่งที่แฝงไว้ด้วยความดุदनั้นทำเอาหญิงสาวใจผ่อ แต่มาถึงขั้นนี้แล้ว เป็นไงเป็นกัน!

เธอก็มหันหลังเปิดกระเป๋าสะพายข้าง หยิบกระดาษเอสี่แผ่นหนึ่งออกมาทางตรงหน้าเขา พอปาฏิหาริย์เห็นรูปตัวเองนอนหลับสนิทบนเตียง โดยมีผ้าห่มผืนหนาปิดบังหน้าขา ทว่าอาวุธลับลูกชิ้นมารอสูดอากาศ

บริสุทธิ์ยามเช้าเท่านั้น ดวงตาของเขาก็เบิกกว้าง หูแดงขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด

อรุณรดาไม่อยากทำแบบนี้เลย แต่ในเมื่อมันเป็นทางเลือกสุดท้ายที่จะได้เงินห้าแสนไปช่วยอรุณรติ เธอก็คงต้องยอมเป็นนางมารร้าย

“หากคุณหมอไม่ยอมรับผิดชอบตามที่รดาเสนอ รดาจะพินិតรูปนี้ทำใบปลิวแจกให้ทั่วโรงพยาบาล” พูดออกไปแล้วก็ใจเต้นระทึกราวกับจะคลั่ง ดวงตาวาวโรจน์ของเขาในยามนี้ไม่ต่างอะไรจากสายตาของมัจจุราชนในขุมนรก บางทีเขาอาจจะโกรธจนบีบคอเธอให้ตายในห้องนี้ก็ได้อีก

พระพุทธ! พระธรรม! พระสงฆ์!

อรุณรดาถึงกับร้องหาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย แล้วกลืนน้ำลายลงคอตั้งเอือก ปลอดภัยตัวเองเล็กๆ ว่าไม่ได้ทำผิดเสียหน่อย ในเมื่อปาฏิหาริย์คิดฉวยโอกาสลวนลามเธอจริงๆ เพียงแต่สวรรค์ไม่เข้าข้าง เขาก็เลยเมาหลับไปก่อนที่จะลงมือ

ไม่รู้ว่ามีนานแค่ไหนที่ความเจ็บปวดคลุมทุกสรรพสิ่งภายในห้องนี้ อรุณรดา รู้สึกเหมือนอุณภูมิกายในห้องเย็นจัดทั้งที่ไม่มีใครทำอะไรกับเครื่องปรับอากาศ เธอยืนนิ่งแข็งราวกับถูกสตัฟฟ์ ทั้งหมดเกิดขึ้นเพราะสายตาเย็นเยียบของเขาคคนเดียว

“ได้”

เสียงเย็นๆ ที่ตอบตกลงออกมานั้นทำเอาหญิงสาวกะพริบตาปริบนึกไม่ถึงว่าเขาจะยอมเธอง่ายๆ โดยไม่ต้องว่าต่อขานเลยสักกระพิก

“ผมจะให้เงินคุณห้าแสนตามที่คุณเสนอ แต่คุณต้องทำอะไรบางอย่างเป็นข้อแลกเปลี่ยน”

ใบหน้าหล่อเหลาราวเทพบุตรที่ก้มลงมาใกล้ๆ พร้อมดวงตานั้นทำเอาหัวใจที่เพิ่งจะสงบนิ่งไปหยกๆ เริ่มต้นระรัวขึ้นมาใหม่

เขาคงไม่ได้คิดจะให้เธอถวายพรหมจรรย์ให้เขาจริงๆ หรอกนะ!

“คุณต้องเป็นแม่ให้ลูกของผม”

อรุณรดาได้แต่เบิกตา อ้าปากค้าง หัวใจหายวาบราวกับวิญญาณถูกกระชากออกไปจากร่างกาย

กลืนยาฆ่าเชื้ออ่อนๆ ที่ลอยมาแต่จุ่มกทำให้หญิงสาวที่ยืนมองตัวเองอยู่หน้ากระจกเงาบานสูงอดคิดไม่ได้ว่าทำเรื่องชั่วช้าอย่างนั้นลงไปอย่างไร เธอแบล็กเมลล์เขาทั้งๆ ที่เขากำลังประสบปัญหาซึ่งหนักหนาไม่น้อยไปกว่าปัญหาของเธอ เผลอๆ อาจรุนแรงกว่าเสียด้วยซ้ำ

‘ลูกชายของผมประสบอุบัติเหตุรถชน ตอนนี้อยู่ได้ด้วยเครื่องช่วยหายใจเท่านั้น คิดว่าอีกสองวันเขาก็น่าจะไปแล้ว’

นี่ถึงคำพูดที่ชายหนุ่มบอกเธอในห้องตอนนั้นก็ยิ่งเศร้าสลดไปกับเหตุการณ์ที่เขาเล่าคร่าวๆ ให้ฟังไม่หาย ปาฏิหาริย์ปล่อยมือเธอ และหันหลังเดินกลับเข้าไปหยุดตรงหัวโต๊ะ

‘เขาหวังอยากเจอแม่มาตลอด แต่แม่ของเขาหายสาบสูญไปตั้งแต่เมื่อห้าปีก่อน ในฐานะที่ผมเป็นพ่อของเขา...ก่อนที่เขาจะจากไป ผมอยากให้เขาสมหวังสักครั้ง’

‘แต่...แต่...’ อรุณรดาอีกอึก รู้สึกเหมือนมีบางสิ่งบางอย่างขัดแย้งอยู่ในใจ แต่ไม่สามารถเรียบเรียงออกมาเป็นคำถามได้

‘คุณไม่ต้องกังวล น้องมิกไม่เคยเจอแม่มาก่อน ก่อนที่รดาจะหายสาบสูญไป น้องมิกยังเล็กมาก ผมคิดว่าเขาคงจำอะไรไม่ได้’ ชายหันกลับมาอธิบายราวกับมานั่งอยู่ในหัวใจของเธอก็ไม่ปาน

‘รดา?’

‘ใช่ ภรรยาผมชื่อเดียวกับคุณ ชื่อจริงว่าพิมพ์รดา’

อรุณรดาขยับนั่ง ตัวขา...

‘ผมอยากให้คุณแสดงละครเป็นแม่ของน้องมิก ไปจับมือเขา แล้วพูดอะไรก็ได้ที่ทำให้เขารู้สึกว่าแม่ไม่ได้ทอดทิ้งเขาไปไหน ผมอยากให้เขาหลับสบาย’

เธอลั่นศีรษะไปมาช้าๆ เป็นความนัยถึงการปฏิเสธ

‘ฉัน...ฉันทำไม่ได้หรอก’

‘ได้สิ คุณทำได้’

‘ฉันไม่ใช่แม่ของเขา จะแสดงความรักที่มีต่อเขาได้อย่างไร ความรักมันต้องออกมาจากหัวใจนะคะคุณหมอมันถึงจะซาบซึ้ง’

‘คุณตีบทแตกกระจายอยู่แล้ว ผมเชื่อมือ’

รอยยิ้มเหยียดๆ และสายตาทที่เบนไปอีกทางนั้นทำให้หญิงสาว
แม้ริมฝีปากเข้าหากันแน่น อตคิตไม่ได้ว่าตาทหอบหวาดที่ปากร้ายเสียจริง
ขนาดเสียวใจเรื่องลูกอยู่แท้ๆ ยังมีแกใจมาแหวะคนรอบข้างอีก

‘ฉันไม่ยกฐึ่มมาก่อนว่านี่คือคำพูดของคนที่กำลังขออภัยให้ฉันช่วย’

‘เปล่า...’ เขาหันกลับมาอีกครั้ง เลิกคิ้วขึ้น ย้อนถามหน้าตาท ‘ผม
กำลังจ้างคุณ แต่ถ้าคุณไม่อยากได้เงินห้าแสนก็ไม่เป็นไร ผมจะได้ไปจ้าง
คนอื่น’

ปาฏิหาริย์ทำท่าจะเดินออกไปจากห้อง อรุณรตาก็เบิกตาโพลง ชยับ
ริมฝีปากตอบออกไปไวกว่าความคิด

‘ฉันจะเป็นแม่ของเขาละ’

เท่านั้นแหละ ปาฏิหาริย์ก็พาเธอมาที่ห้องไอซียู

หญิงสาวระบายนลมหายใจอย่างหนักอก ถ้าฐึ่มมาก่อนว่าลูกชาย
ของเขากำลังจะตาย เธอคงไม่ใจกล้าหน้าด้านไปแบล็กเมล์เขาเรื่องที่ยังกะโล
ริมน้ำในกาณจนบุรีแน่

แต่ไหนๆ ก็เดินหน้ามาไกลจนถอยหลังไปไม่ทันแล้ว อีกทั้งตอนนี้
เธอก็รับจ้างทำงานแลกเงิน ไม่ได้รับเงินจากเขาด้วยวิธีสกปรกอีก เธอควร
จะทำใจให้สบาย

อรุณรตาดลตกระเป่าสะพายข้างสีน้ำตาลเข้มมาวางไว้บนโต๊ะเล็กๆ
ก่อนจะหยิบชุดคลุมสีเขียวที่ผ่านการฆ่าเชื้อมาแล้วมาสวมไว้ด้านนอก
ผูกสายคาดเอวเสร็จสรรพ เธอก็รูดมันออกมาจากห้องสี่เหลี่ยมแคบๆ
นั้น ปาฏิหาริย์ยืนรออยู่ด้านนอก เขาเปลี่ยนชุดเสร็จก่อนเธอเสียอีก

“พร้อมหรือยัง”

อรุณรตาดพยักหน้า ชายหนุ่มจึงเดินนำไปเปิดประตูกระจกแบบบาน
เลื่อนซึ่งปิดเอาไว้สำหรับคนไข้ไอซียูของโรงพยาบาล และมีอยู่เพียง
เตียงเดียว

ความสงสัยค่อยๆ เกาะกุมหัวใจหญิงสาวตั้งแต่แรกเห็น

เด็กชายอายุเพียงแค่เจ็ดขวบเท่านั้น แต่กลับต้องมีชีวิตอยู่ด้วย

เครื่องช่วยหายใจ รอบกายเต็มไปด้วยอุปกรณ์ทางการแพทย์มากมาย มีสายอะไรก็ไม่รู้ระโยงระยางกับร่างกายเยอะแยะไปหมด

แม่เธอจะไม่เคยมีลูก ไม่เคยรู้ว่าความรู้สึกของการที่ต้องสูญเสียลูก มันเจ็บปวดแค่ไหน แต่ตอนที่เธอสูญเสียแม่ไปมันเจ็บเจียนจะขาดใจ เลยทีเดียว

“น้องมิกครับ...น้องมิกได้ยินที่พ่อปาพูดหรือเปล่าครับ วันนี้พ่อปาพาแม่รดาตามาเยี่ยมน้องมิกด้วยนะครับ” ปาภูมิหารัยก็มลงไปคุยกับลูกชายของเขาที่นอนหลับตาลงนอนนิ่งอยู่บนเตียง แม่เขาจะไม่ได้ร้องไห้ น้ำเสียงและสายตาที่มองลูกน้อยก็ทำให้เธอสัมผัสได้ถึงความรักและเสียใจของเขา

อรุณรดาเดินไปยืนอยู่อีกข้างหนึ่งของเตียงน้องมิก จับมือน้องมิกขึ้นมาเบาๆ เพราะกลัวว่าน้องมิกจะเจ็บ ลำพังแค่เห็นสายอะไรต่อมิอะไร ทั้งเจาะทั้งติดอยู่ตามร่างกายของเด็กชาย เธอก็รู้สึกที่น้องมิกคงเจ็บมากแล้ว ไหนจะแผลผ่าตัดที่ศีรษะซึ่งถูกโกนผมจนโล้นเตียนนั่นอีก

“น้องมิก...นี่แม่รดาเองนะ น้องมิกได้ยินเสียงแม่รดาหรือเปล่า ห้าที่เราไม่ได้เจอกัน แม่รดาคิดถึงน้องมิกมากๆ เลยรู้ใหม่ พ่อปาบอกว่า...น้องมิกก็คิดถึงแม่รดาเหมือนกัน ถ้าน้องมิกได้ยินที่แม่รดาพูด น้องมิกก็ต้องเข้มแข็งให้มากๆ อยู่กับพ่อปาและแม่รดาต่อไปนานๆ นะครับ”

ทั้งๆ ที่รู้ว่าน้องมิกจะมีชีวิตต่อไปได้อีกไม่เกินสองวัน แต่อรุณรดา ก็ไม่รู้ว่าทำไมถึงอยากจะพูดในสิ่งที่เป็นไปได้ เธอรู้แค่ว่าน้องมิกอายุยังน้อย เขาควรจะได้เรียนหนังสือ ได้เที่ยวเล่นกับเพื่อน ได้ทำอะไรเหมือนที่เด็กๆ คนอื่นได้ทำกัน

ที่สำคัญ...เขาควรจะได้เจอแม่ของเขาจริงๆ

“พ่อปารักน้องมิกมากกว่าใครครับ ถ้าน้องมิกทิ้งพ่อปาไปตอนนี้ พ่อปาคงเสียใจมากๆ แล้วน้องมิกก็จะได้เจอแม่รดาด้วยนะ ไหนพ่อปาบอกว่า...น้องมิกอยากเจอแม่รดาไม่ใช่หรือ”

คิดแล้วกระบอกตาหญิงสาวก็ร้อน ความรู้สึกในตอนนี้เป็นเหมือนกำลังเห็นชีวิตของเด็กคนหนึ่งกำลังจะสิ้นสุดลงทั้งๆ ที่เขายังอยากทำอะไรอีกมากมาย

“ถ้าน้องมิกยังอยากเจอแม่รดา น้องมิกก็ต้องอยู่กับพ่อไปนานๆ” เสียงของเธอเริ่มสั้น น้ำตารินหล่นออกมาโดยไม่ตั้งใจ

“ถ้าน้องมิกตื่นขึ้นมา...แม่รดาสัญญาว่าต่อจากนี้จะไม่ทิ้งน้องมิกไว้ให้อยู่กับพ่อไปตามลำพังอีก เราสามคนจะเป็นครอบครัวที่อบอุ่นด้วยกัน มีพ่อ แม่ ลูก ดีไหม”

หยาดน้ำใสสว่างเฝะลงบนหลังมือของเด็กน้อยข้างเดียวกับที่เธอกุมไว้ ตอนนั้นเองที่ดวงตาของปาฏิหาริย์เริ่มมีน้ำใสๆ หล่อเลี้ยง นึกอยากให้ลูกชายลืมหัดขึ้นมาจากจริงๆ ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าเป็นไปไม่ได้ เมื่อเห็นอรุณรดา ก้มลงจูบแก้มของน้องมิกเบาๆ เขาก็แทบไม่อยากจะจินตนาการถึงตอนที่น้องมิกจากไปจริงๆ เลย

ปาฏิหาริย์ผินหน้าไปอีกทางหนึ่ง ทันใดนั้นเอง ดวงตาที่แวววาวด้วยความเจ็บปวดก็เบิกกว้าง เมื่อเห็นนิ้วเล็กๆ ของมือป้อมในมือหญิงสาวขยับเบาๆ

อรุณรดาเองก็รู้สึกได้ว่ามือของตนกำลังถูกบีบเบาๆ เช่นกัน เธอเงยหน้าขึ้นมองปาฏิหาริย์ ก่อนจะเห็นเขารีบออกไปตามหมอและพยาบาลเข้ามาในห้อง ได้ยินเสียงหมอสั่งให้พยาบาลทำอะไรบางอย่างเป็นภาษาทางการแพทย์ เพียงแค่นี้ก็นาทีเครื่องมือนานา ก็ถูกนำมาให้ความช่วยเหลือน้องมิกอย่างสุดความสามารถ

หญิงสาวมีโอกาสเกาะติดสถานการณ์ใกล้ชิด ทั้งนี้คงเพราะปาฏิหาริย์เป็นทายาทเจ้าของโรงพยาบาล เขาจึงไม่ถูกกั้นให้ออกไปรอข้างนอก แต่เขาก็ตั้งเธอให้ห่างออกมาจากเตียงพอสมควร กระทั่งหมอถอดหน้ากาก เดินออกมาคุยกับปาฏิหาริย์ที่ยืนตัวชอาอยู่ด้านหลัง อรุณรดา ก็พลอยรู้สึกลุ้นไปกับเขาด้วย

“คุณหมอปากรับ ไม่น่าเชื่อเลยครับ น้องมิกฟื้นชีวิตอันตรายนแล้ว”

ปาฏิหาริย์คลี่ยิ้ม ประกายตาไหวระริกดีใจ ขณะที่หญิงสาวเองก็พลอยดีใจไปกับเขาด้วย ก่อนจะตามเขาออกมาจากห้องไอซียู หลังจากนี้หมอขอดูอาการน้องมิกอย่างใกล้ชิดอีกสองสามวัน

“คราวนี้ฉันก็กลับได้แล้วใช่ไหมคะ” อรุณรดาหันไปถามชายหนุ่ม

พร้อมยิ้ม รู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมาที่เกิดปาฏิหาริย์ขึ้นเมื่อครู จนนลิ้มไปเสียว่ามีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจรอเธออยู่ที่บ้าน

“ยัง”

คำตอบเรียบๆ ของคนที่หันมามองนั้นทำเอาหญิงสาวถึงกับนั่งงันไป ก่อนจะนึกออกว่าทำไมถึงยังกลับไม่ได้ ริมฝีปากอวบอุ้มขยับยิ้มกว้าง

“อ้อ... จริงด้วย คุณยังไม่ได้จ่ายเงินค่าจ้างฉันเลย”

“คุณตามผมมา” เขาบอกเรียบๆ ก่อนจะเดินนำไปที่ลิฟต์ อรุณรดาไม่ได้สนใจว่าเขาชวนเธอไปไหน แต่เดินตามไปอย่างง่ายดาย รู้สึกสบายใจที่จะได้เงินห้าแสนไปช่วยน้องที่น่าจะยังนอนหลับฝันอยู่ที่บ้านของเธอ

ปาฏิหาริย์เปิดประตูห้องพักแพทย์เข้ามา ฝายมือเชิญเธอนั่งที่โซฟา ในขณะที่เขาเดินไปเปิดคอมพิวเตอร์บนโต๊ะตัวหนึ่ง นั่งทำอะไรบางอย่างเงียบๆ

“ทำอะไรหะคะ” อดถามไม่ได้เพราะค่อนข้างแปลกใจ แต่เขาก็ไม่ตอบคำถาม นอกจากสิ่งปริศนักระดาษแผ่นหนึ่งออกมาจากเครื่อง

“คุณชื่อ อรุณรดา รุตนรินทร์ ใช่ไหม”

ริมฝีปากอวบอุ้มยิ้มกว้างขวาง เมื่อเห็นเขาหยิบเช็คออกมาเขียนอะไรบางอย่างลงไป เธอขานรับทั้งยังชะงัดคอมองดูว่าใช่เงินจำนวนห้าแสนหรือเปล่า พอเห็นท่าทางการตวัดมือเหมือนกำลังเขียนตัวเลขหลักเท่านั้น อรุณรดาที่ยิ้มจนแก้มแทบฉีก

“ผมจะเซ็นเช็คให้คุณทันที...ที่คุณเซ็นสัญญาฉบับนี้” ว่าแล้วก็หยิบกระดาษจากเครื่องปริ้นต์มาวางลงบนโต๊ะควบคู่กับเช็คที่ยังไม่ได้ลงนามสั่งจ่ายของเขา

คิวเรียวยาวขมวดมุ่นเข้าหากัน อรุณรดาลุกจากโซฟาในห้องพักแพทย์ ตรงไปยืนหน้าโต๊ะที่เขาใช้คอมพิวเตอร์เมื่อครู่

มือบางหยิบกระดาษสัญญาดังกล่าวขึ้นมาอ่านออกเสียง

“สัญญาว่าจ้างชั่วคราว...”

ข้าพเจ้านางสาวอรุณรดา รุตนรินทร์ ขอทำสัญญากับนายปาฏิหาริย์ พิษณุวรานนท์ ว่า นับจากวันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นต้นไป

ข้าพเจ้าจะมาทำหน้าที่มารดาให้เด็กชายมหัศจรรย์ พิษณุวรกานต์ โดยไม่ขาดตกบกพร่อง และไม่บอกความจริงกับเด็กชายมหัศจรรย์ พิษณุวรกานต์ รวมถึงบุคคลที่สามว่าข้าพเจ้าไม่ใช่มารดาผู้ให้กำเนิดของเด็กชายมหัศจรรย์ พิษณุวรกานต์ ทั้งนี้ข้าพเจ้าจะได้รับผลตอบแทนเป็นเงินสดห้าแสนบาทถ้วน

ลงชื่อ นางสาวอรุณรดา รุตนรินทร์

หมายเหตุ นับจากวันที่ลงนามทำสัญญาข้าพเจ้าจะต้องย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านของนายปาฏิหาริย์ พิษณุวรกานต์ และนอนห้องเดียวกันกับเขา”

อรุณรดาเบิกตาโพลง เยกหน้าขึ้นสบตาชายหนุ่มโดยอึดใจ

“บ้า!” เธอวางสัญญาลงบนโต๊ะอีกครั้ง และหุบมือทั้งสองข้างเสียงดัง คิ้วขมวดเข้าหากันด้วยความโมโห “ฉันไม่มีทางเซ็นสัญญาบ้าๆ นี่เป็นอันขาด!”

“ฉันผมก็ไม่เซ็นเซ็นนี้ให้คุณ”

“นี่...” ถึงกับพูดไม่ออกไปชั่วขณะ ก่อนจะยกมือขึ้นชี้ชายหนุ่มด้วยความขุ่นเคือง “นี่คุณจะไปไหน”

“ผมไม่ได้โก่ง แต่ผมไม่ได้บอกคุณว่าผมจะจ่ายเงินห้าแสนทันทีที่คุณเข้าไปพูดกับน้องมิกจบ”

“แต่คุณก็ไม่ได้พูดว่าฉันต้องไปเป็นแม่ของน้องมิกต่อจากนี้ รวมถึงการย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านของคุณ และนอนห้องเดียวกับคุณอะไรนี่ด้วย”

“ก็ตอนนั้นผมคิดว่าน้องมิกยังงี้ก็ไปแน่แล้ว ผมถึงได้จ้างคุณไปพูดกับแก หวังแค่ให้แกไปอย่างสบายใจ แต่ในเมื่อตอนนั้นมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้น คุณคิดว่าผมจะตอบแกยังไง... หากวันที่แกรู้สึกตัวขึ้นมาแล้วพบว่าแม่ทิ้งแกไปอีกครั้ง”

“นั่นมันก็เรื่องของ คุณ แต่ฉันไม่มีทางไปเป็นแม่ให้น้องมิกเด็ดขาด เพราะฉันเกลียดชังหน้าคุณ! คุณจ่ายค่าจ้างฉันมาแล้วก็อย่าพบอย่าเจอกันอีกเลยทั้งชาติดีกว่า!”

“ต่อเมื่อคุณเซ็นสัญญานับนี้เท่านั้น” ปาฏิหาริย์ยื่นคำขาดหน้าตาย “นี่คุณจะผิดคำพูดลูกผู้ชายหรือ!”

“แล้วคุณจะมีคำพูดที่ให้เอาไว้กับน้องมิกเธอหรือ ผมจำได้นะ คุณบอกแล้วว่าถ้าแกตื่นขึ้นมา คุณจะไม่ทิ้งแกไปไหน อืม...ผมเพิ่งรู้ว่า นอกจากที่คุณจะชอบทำตัวเป็นพวกสลิปแปดมงกุฏ เอาเรื่องไม่จริงมา ต้มตุ๋นแบล็กเมลล์คนอื่น คุณยังมีนิสัยชอบหลอกเด็กอีกด้วย”

อรุณรดาแม่ริมฝีปากเข้าหากันจนเป็นเส้นตรง ทั้งชีวิตนี้เกิดมาไม่เคยถูกใครกล่าวหาว่าเป็นสลิปแปดมงกุฏมาก่อน แต่เพราะคิดต้มตุ๋นเขาจริงๆ จึงไม่สามารถหยิบยกเหตุผลมาหักล้างด้านมืดของตัวเองได้

หญิงสาวพยายามสงบสติอารมณ์ คิดในใจว่าอย่างไรเสียเธอก็ต้องเอาเงินห้าแสนไปให้อรุณรตี หากมัวแต่ชักช้าไม่ยอมรับเงินจากเขา ก็ไม่รู้จะไปหาเงินจำนวนมากขนาดนี้ได้จากไหนในเวลาแค่สามวัน

อรุณรดายอมหยิบกระดาษสัญญาขึ้นมาเขียนอะไรบางอย่างเพิ่มลงไป ก่อนส่งคืนให้เขา

เมื่อปาฏิหาริย์หยิบกระดาษขึ้นมาตรงหน้า เขาก็ออกเสียงอ่านข้อสัญญาที่เธอต่อเติมเอาไว้ด้านล่าง

“ข้าพเจ้าจะต้องได้รับผลตอบแทนอีกห้าหมื่นบาทถ้วนต่อเดือน ไม่รวมค่าใช้จ่ายอื่นๆ และ นายปาฏิหาริย์ พิษณุวรกานต์ จะต้องไม่ล่วงเกินข้าพเจ้า หากนายปาฏิหาริย์ พิษณุวรกานต์ ผิดสัญญาข้อใดข้อหนึ่งจะต้องเสียค่าปรับให้ข้าพเจ้าตามแต่ที่ข้าพเจ้าจะกำหนด”

เขาหยิบปากกาขึ้นมาจดลายเซ็นทำสัญญากับเธอ ก่อนส่งกระดาษกลับคืนมาให้

“ผมไม่มีปัญหา”

อรุณรดาหลุบตามองลายเซ็นของเขา ยังคงยืนหนึ่ง ตัดสินใจอีกครั้งสั้นๆ แต่ที่สุดแล้วก็ก้มลงจดลายเซ็นของเธอเช่นกัน ไหนๆ ก็มาถึงขั้นนี้แล้ว นอกจากเงินในส่วนของอรุณรตี เงินที่เรียกร้องไปอีกเดือนละห้าหมื่นก็สามารถเอาไว้ใช้จ่ายในช่วงที่สำนักพิมพ์ปฏิเสธต้นฉบับนิยายของเธอได้ด้วย

“จะว่าไปน้องมิกคงยังไม่ออกจากโรงพยาบาลภายในวันสองวันนี้ คุณยังไม่ต้องย้ายไปอยู่บ้านผมก็ได้” ปาฏิหาริย์เอ่ยขึ้นระหว่าง

เอาสัญญาไปตรวจดูความเรียบร้อย ก่อนเก็บไว้ให้ลินซึกโต๊ะส่วนตัว แล้วก็ลงเซ็นเช็คให้เธอตามสัญญา

“แหม...” อรุณรดาแสร้งยิ้มหลังจากที่หยิบเช็คใบนั้นมาเป็นของตัวเองแล้ว ทั้งนี้เพราะเกรงเขาจะเปลี่ยนใจไม่ให้เงิน ถ้าผลอยั่วโมโหไปโดยไม่ระวังคำพูดคำจา “รู้ตัวด้วยเหรอะคะว่าฉันไม่อยากจะเห็นหน้าคุณ ถ้าไม่จำเป็น”

“นั่นเพราะผมไม่อยากจะเห็นหน้าคุณถ้าไม่จำเป็นต่างหาก”

เท่านั้นแหละ คนที่เพิ่งได้รับเช็คมาหมาดๆ ก็หน้าตึง แต่พออ้าปากจะเอาคืนเท่านั้น คุณหมอก็ขยับกายลุกจากเก้าอี้ แล้วชิงตัดบทเนิ่นๆ

“ถ้ายังงี้ก็เขียนเบอร์ติดต่อทิ้งไว้ที่โต๊ะผมด้วย แล้วผมจะโทรบอกวันย้ายบ้านกับคุณอีกที”

ปาฏิหาริย์พุดจบเรียบร้อยก็เปิดประตูออกไปจากห้อง อรุณรดา มัวแต่งงๆ กับคำสั่งแบบไม่รอให้ตอบนั้น กว่าจะรู้สึกตัวอีกครั้งแล้วเดินตามไปได้ ประตูก็ปิดใส่หน้าพอดีบพอดี

หญิงสาวแหม่มริมฝีปากเข้าหากัน ยกมือทั้งสองข้างขึ้นกำแน่นราวกับกำลังบีบคอเขาให้ตาย แต่พอนึกได้ว่าในมือคือเช็คเงินสด ไม่ใช่คอของเขา ก็เผยอริมฝีปาก ดวงตาคู้งามขยายกว้าง รีบเอาเช็คมารีดอกให้เรียบร้อยโดยเร็ว เพราะเกรงจะขึ้นเงินไม่ได้ ครั้นเห็นตัวเลขหกหลักชัดเจนครบ ถึงค่อยโล่งใจ

ในที่สุดน้องสาวของเธอก็ปลอดภัยจากพวกคนใจร้ายที่ซุกค้ายเรื่องในอดีตมาคุกคาม

๔

คุณแม่แก้ขัด

ทิวเมฆขาวกระจัดกระจายแต่มีฟ้ากระจ่างใส ที่ระเบียงห้องนอนของคอนโดฯ กลางเก่ากลางใหม่ย่านใจกลางเมือง อรุณรายืนคุยโทรศัพท์อยู่กับอรุณรติ แต่มีอีกข้างหนึ่งที่กำลังวุ่นอยู่กับการตวงสารละลายให้ปริมาณพอเหมาะกับน้ำที่จะใช้เติมสารอาหารให้ผักอนามัยของเธอ

“รติ อย่าลืมน้ำมันด้วยนะว่าห้ามกลับมาวุ่นวายอีก บอกตรงๆ พี่ไม่ไว้ใจมันเลย กลัวมันจะกลับมาริดไถเงินจากรติอีก” อรุณรตาทังวลใจไม่น้อย แต่เธอก็ไม่มีทางเลือกอื่นใดนอกจากให้เงินปิดปากवरเดชไปตามที่มันขอ

สองวันก่อนพอได้ค่าจ้างมาจากปาฏิหาริย์ เธอก็เอาเช็คเงินสดไปเข้าบัญชีอรุณรติทันที น้องสาวของเธอดูสบายใจขึ้น และสัญญาว่าจะรีบหาเงินมาคืนโดยเร็วที่สุด

“พี่รดาไม่ต้องกังวลหรอกนะคะ เดชบอกว่ามันเดือดร้อนจริงๆ ถึงได้ต้องทำแบบนี้ รติโทร. บอกเดชแล้วละว่าเงินก้อนนี้เป็นเงินที่รติไปยืมคนอื่นมา ถ้าจะเอามากกว่านี้ รติไม่มีให้ เดชมันก็สัญญาว่าจะมันจะ

“ไม่กลับมาอยู่กับตรีอีก”

อรุณรดาไม่เอียงเชื่อคำพูดของผู้ชายเลวๆ พรรคนั่นเลย แต่เธอคิดว่ามันได้เงินไปแล้วคงไม่กลับมาวุ่นวายกับน้องสาวของเธออีกพักใหญ่ ช่วงนี้เธออาจต้องคิดวิธีการรับมือกับมันไว้ เพื่อมันกลับมาแบล็กเมลล์จริงๆ จะได้มีหนทางต่อรองกับมันบ้าง

“เอาเถอะ” ฝืนยิ้มออกมาหน่อยๆ เพื่อที่น้ำเสียงจะได้ไม่เครียด “รติตกลงกับมันได้พีก็ดีใจ ถ้ายังงั้นก็โอนเงินให้มันเฉยๆ ไม่ต้องออกไปเจออะไรที่ไม่ไว้ใจมันเท่าไร รติเข้าใจที่พี่พูดใช่ไหม”

“เข้าใจสิคะ รติชอบคุณพี่รดามากๆ นะคะ รติรักพี่รดาที่สุดในโลก”

พอน้องสาวส่งจูบมาทางโทรศัพท์จ๊ับใหญ่ อรุณรดาที่รู้สึกชื่นใจก่อนจะตัดบทวางสาย ระบายลมหายใจออกมา

หวังว่าวาระจะไปจากชีวิตน้องสาวของเธอจริงๆ

หญิงสาววางโทรศัพท์ไว้บนโต๊ะไม้ใกล้มือ ก่อนยกเหยือกทองสารละลายมาดูให้แน่ใจว่าอยู่ในสัดส่วนที่พอเหมาะแล้วจึงผสมลงในถังน้ำ ด้านล่างแปลงผักไฮโดรโปนิคส์ซึ่งต่อแอร์บีมเอาไว้ ทั้งนี้เพราะนอกจากแสงแดด น้ำ และปุ๋ยในรูปแบบสารละลายแล้ว ออกซิเจนก็เป็นส่วนในการเจริญเติบโตของพืช

ดวงตาคู่สวยมองผักอนามัยด้วยความภาคภูมิใจ ทั้งผักบั้งจีน ผักกวางตุ้ง ผักคะน้า ผักโขม รวมไปถึงผักสลัดจำพวกกรีนโอ๊คและมิสซูนาที่เธอชอบกิน

สมัยนี้เกษตรกรรมใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชกันมาก เวลาไปซื้อที่ตลาด ผู้บริโภคจะไม่อาจรู้ได้เลยว่าผักที่ซื้อมามีสารปนเปื้อนมากน้อยแค่ไหน อรุณรดาเป็นคนรักสุขภาพมาแต่ไหนแต่ไร แม้สถานที่พักอาศัยไม่เอื้ออำนวยให้ปลูกผักปรุงอาหารกินเอง นวัตกรรมสมัยใหม่ก็ทำให้ระเบียงห้องแคบๆ กลายเป็นฟาร์มผักเล็กๆ ได้ไม่ยากนัก

หญิงสาวซื้อชุดอุปกรณ์ปลูกผักไฮโดรโปนิคส์หรือผักไร้ดินมาติดตั้งไว้ที่ระเบียงห้องได้หลายปีแล้ว ตอนแรกก็เริ่มจากการปลูกผักบั้งจีนในกระเบาะเล็กๆ พอประสบความสำเร็จก็เริ่มขยายขยายปลูกผักชนิดอื่น

โดยทำเป็นรูปแบบขั้นบันได ความกว้างประมาณหนึ่งเมตรครึ่ง ทั้งนี้ก็เพื่อประหยัดเนื้อที่และสร้างความมั่นใจให้ตัวเองว่า ผักที่นำมาปรุงอาหารนั้นปลอดภัยจากสารเคมีในดินและยาฆ่าแมลงต่างๆ

สบายกาย สบายใจ ทั้งยังได้ผักสีเขียวสดสวยน่ารับประทาน เหมือนผักในภัตตาคารหรูๆ ของโรงแรมระดับห้าดาว

มือบางหยิบเหยือกตวงไปล้างทำความสะอาด ในระหว่างที่กำลังคว่ำเก็บ เช็ดมือให้เรียบร้อยนั้น เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น

เมื่อหยิบขึ้นมาดูแล้วเห็นว่าหมายเลขที่โทร. เข้ามาเป็นหมายเลขที่ไม่ได้บันทึกไว้ในเครื่อง อรุณรตาก็ค่อนข้างแปลกใจ แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจรับสาย

“สวัสดีค่ะ รดาพูดค่ะ”

“นี่ผมเอง ปาฏิหาริย์”

“คุณหมอ!” หญิงสาวถึงกับอุทานออกมาโดยไม่ได้ตั้งใจ

“ทำไมต้องตกใจขนาดนั้นด้วย ผมเป็นเจ้านาย ไม่ใช่เจ้าหนี้”

อรุณรดาแหมริมฝีปากเข้าหากัน อุดคุดไม่ได้ว่าตาหมอเทวดานี่ปากร้ายเสียจริง คุยกับเธอที่ไรเป็นต้องหาเรื่องเหน็บแนมตลอดคอก ถ้าไม่ติดเป็นเจ้านายละก็...จะฟันไฟใส่โทรศัพท์ให้หุบดับดับไหม้กันไปข้างเลยก็เดียว

“ฉันก็แค่แปลกใจว่าคุณโทร. มาทำไมเท่านั้นแหละ คุณบอกฉันว่าน้องมิกยังไม่ออกจากโรงพยาบาลภายในวันสองวันนี้ไม่ใช่หรือ”

“แต่ผมเพิ่งนึกได้ว่าคุณเป็นแม่ คุณควรจะมาเยี่ยมแก่ที่โรงด้วย”

“หา...”

“เมื่อไม่กี่เดือนขึ้นมาก็ถามหาคุณทันที ผมเลยบอกแก่ไปว่าคุณเพิ่งกลับไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าไม่นาน และกำลังจะมาหาในอีกสิบนาทีตรงเวลาด้วยนะ ถ้าไม่อย่างนั้นผมจะหักเงินเดือนคุณสิบเปอร์เซ็นต์”

อรุณรดาอ้าปากยังไม่ทันได้แย้งสักคำ สายาก็ถูกตัดไปก่อน

คิวเรียวยับย่นเข้าหากันอย่างไม่สบอารมณ์ คิดในใจว่าตาหมอเทวดาคงรักษาเป็นแต่โรคหัวใจของคนอื่น สภาพจิตใจของตัวเองถึงได้ย่ำแย่

และคับแคบนัก โทธ. มาถึงก็สั่ง สั่ง สั่ง พอสั่งเสร็จก็วางสาย เห็นเธอเป็นนางแม่มดหรือไง ถึงจะได้ขี่ไม้กวาดบินไปหาเขาที่โรงพยาบาลภายในลิบนาทีเดียว!

ภายในห้องพักผู้ป่วยวิไอพีของโรงพยาบาล ปาฏิหาริย์กำลังตักใจักเด็กอ่อนๆ คำสุดท้ายในสามขึ้นป้อนลูกชายของเขาที่ยังนอนพักอยู่บนเตียง

“อ้า...”

เด็กชายมหัศจรรย์อ้าปากตามเสียงคุณพ่อ กินใจักคำสุดท้ายโดยอิตอดอดเหมือนอย่างคำแรก ปาฏิหาริย์จึงยิ้มสบายใจ วางชามอาหารที่เกลี้ยงลงบนโต๊ะข้างหัวเตียง แล้วหยิบน้ำมาป้อนให้ลูกชาย

“น้องมิดของพ่อปาเก่งมากเลยครับ กินใจักหมดชาม คราวนี้ก็กินยานะ”

“คับ” เด็กชายมหัศจรรย์ยิ้มรับ ผู้เป็นบิดาจึงหันไปหยิบยามาป้อนใส่ปากอีกครั้ง แล้วรีบให้ลูกดูดน้ำตามในระยะเวลาที่พอเหมาะ

“น้องมิดกินใจักหมดชาม แล้วก็กินยาตามที่ลุงหมอสั่งหมดแล้วด้วย ถ้าแม่รดามาถึง แม่รดาก็จะได้สบายใจนะคับ”

“ครับ แม่รดาสบายใจแล้ว” ปาฏิหาริย์ยิ้ม นึกในใจว่าน้องมิดคงดีใจอย่างหาคำใดมาเปรียบไม่ได้จริงๆ ที่รู้ว่าพิมพ์รดากลับบ้านมาหา

ก่อนหน้านี้ตอนที่น้องมิดรู้สึกตัวขึ้นมาครั้งแรก น้องมิดบอกกับเขาว่าฝันถึงแม่รดา ฝันว่าแม่รดาจับมือน้องมิดเอาไว้ นัยน์ตาใสๆ คุณั้นฟ้องว่าอยากให้ความฝันนั้นเป็นความจริงเหลือเกิน เขาก็เลยบอกกับน้องมิดว่าแม่รดากลับมาจริงๆ แต่ตอนนี้ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าที่บ้าน

น้องมิดดีใจมาก รอเจอแม่รดาจนไม่ยอมทำอะไรทั้งนั้น ไม่ยอมกระซ่งกินใจักกับยา บอกแต่ว่าอยากรอกินพร้อมแม่รดา เขาก็เลยแก้งโกหกว่าถ้าแม่รดามาถึงแล้วเห็นน้องมิดยังไม่กินอาหารกับยาตามที่ลุงหมอสั่ง แม่รดาจะไม่สบายใจเอาได้

เท่านั้นละ ใจักกับยาก็อันตรายกันไปโดยที่น้องมิดไม่มีการเกียงนอน

เสียงเคาะประตูดังขึ้น พอสองพ่อลูกหันไปมองเท่านั้นก็เห็นอรุณ-
รดากำลังเปิดประตูเข้ามาด้วยท่าทางกระหืดกระหอบ เส้นผมของเธอชี้ฟู
เล็กน้อยจากการโดนลมโกรกแรงๆ ปาฏิหาริย์เห็นแล้วอดคิดไม่ได้ว่า เธอ
คงนั่งมอเตอร์ไซด์รับจ้างฝ่าการจราจรอันติดขัดมาอย่างแน่นอน

น้องมิกมองหญิงสาวอย่างงุนงงว่าเธอเป็นใคร แต่พออรุณรดา
หายเหนื่อยก็รีบยิ้มหวานไปให้ พร้อมกับที่ปาฏิหาริย์กระซิบบอกลูกชาย
ซ้ำๆ

“แม่รดาของน้องมิกใจครับ”

“น้องมิก เป็นยังไงบ้าง” อรุณรดาเดินมายืนข้างเตียงฝั่งตรงข้าม
กับที่ปาฏิหาริย์นั่งอยู่ พอน้องมิกหันหน้ามาหาเท่านั้น เธอก็ได้เห็นรอยยิ้ม
น้อยๆ ของเขา เพิ่งรู้ว่านอกจากที่น้องมิกจะหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูแล้ว
ยังมีลักยิ้มเล็กๆ บุ่มเข้าไปข้างแก้มอีกด้วย

“แม่รดา...” น้องมิกเรียกเบาๆ เหมือนไม่มั่นใจเท่าไรนัก “แม่
รดาจริงๆ เหรอครับ”

“จริงสิครับ ถ้าไม่ใช่แม่รดา แล้วเป็นแม่มดหรือนางฟ้าล่ะ” อรุณรดา
ยิ้มถาม พลอยทำให้น้องมิกยิ้มตามไปด้วย ตาใสแจ๋วคู่นั้นเริ่มมีประกาย
ยินดีวาววามให้เห็น

“ก็ต้องนางฟ้าอยู่แล้วครับ เพราะว่าแม่มดไม่สวยเหมือนแม่รดา
แม่มดน่ากลัว แต่แม่รดาน่ารัก”

อรุณรดายิ้มชื่น คิดในใจว่าเด็กอะไรน่ารักจริงๆ พุดจาแบบนี้ค่อย
น่ารักด้วยหน่อย ตอนแรกที่มาที่แอบกังวลลึๆ ว่าน้องมิกจะปากร้าย
เหมือนปาฏิหาริย์ ตอนนี้ได้คำตอบแล้วละว่าน่ารักมากกว่าเป็นไหนๆ

“แม่รดา... กอดน้องมิกหน่อยได้ไหมครับ” น้องมิกขอ เด็กชาย
พยายามจะยกแขนขึ้น แต่ดูเหมือนว่าสภาพร่างกายยังไม่แข็งแรงเท่าไรนัก
อรุณรดาจึงรีบวางกระเปาะลงบนโต๊ะเล็กข้างหัวเตียง ก็มลงไปหอมแก้ม
น้องมิกที่ยังคงนอนอยู่ ทั้งแก้มซ้ายและแก้มขวา

“ตอนนี้แม่รดา กอดน้องมิกไม่ได้ เพราะน้องมิกยังต้องนอนพัก
เยอะๆ แต่ถ้าน้องมิกลุกไหวเมื่อไหร่เนี่ย แม่รดาจะกอดน้องมิกแน่นๆ เลย

นะ” หญิงสาวเผยหน้ามาคุยใกล้ๆ ก็เห็นน้องมิกยิ้มรับ

“ได้คับ จ้ะน้องมิกต้องกินอาหารกับยาตามที่ลุงหมอสั่งเยอะๆ ไข่ใหม่คับ น้องมิกจะได้หายไวๆ แล้วจะได้กอดแม่รดานานๆ”

“ใช่คับ” อรุณรดายิ้มแถมหัวเราะ รู้สึกเอ็นดูในความช่างรู้ช่างประจบของน้องมิกขึ้นมาทันที เธอหอมแก้มน้องมิกสองครั้ง ก่อนค่อยๆ ขยับกายลุกขึ้น เพิ่งสังเกตว่าปาฏิหาริย์ลুকไปยกเก้าอี้มาให้เธอนั่งพอดีพอดี

“ขอบคุณค่ะ” เธอยิ้มและกล่าวออกไปตามมารยาท ไม่อยากแสดงท่าทีปั่นป่วนใส่เขาต่อหน้าลูกชาย เกรงว่าคนที่เพิ่งจะฟื้นจากอาการปางตาย จะเสียใจจนโคม่าขึ้นมาอีก แต่พอเห็นสายตาที่เหมือนว่ากำลังหัวเราะเยาะเธอเท่านั้น อรุณรดา ก็อดที่จะโมโหขึ้นมาไม่ได้

เธอสะบัดหน้าพริตไปทางเตียงน้องมิก ยิ้มและนั่งลงโดยไม่ใส่ใจคนที่ยืนอยู่ข้างหลังเลยสักนิดเดียว

“แม่รดาคับ ทำไมแม่รดาที่อยู่ในรูปกับแม่รดาที่อยู่ที่นี่ถึงหน้าไม่เหมือนกันล่ะคับ”

คำถามซ้อๆ กับนัยน์ตาใสๆ ของเด็กชายมหัศจรรย์ทำให้อรุณรดาถึงกับนั่งงันไปครู่ใหญ่ แต่ปาฏิหาริย์ยิ้มแถมแก้มลงบอกลูกชาย

“ก็แม่รดาไม่อยู่กับเราตั้งห้าปี แม่รดาก็ต้องแก่ขึ้นสิครับ”

อรุณรดาถึงกับหันไปมองคนข้างหลังอย่างนึกไม่ถึง ยิ่งเห็นเขาหันมามองเธอพร้อมยิ้มซ้อๆ ก็ยิ่งอยากจะตัดลิ้นคนที่พูดคำแสดใจนั้นออกมาแน่

ตาหมอเทวดาผีบ้า! กล้าพูดคำว่าแก้ต่อหน้าสุภาพสตรีวัยสามสิบ ยังโสดอย่างฉันได้ยังไงกัน

“พอแม่รดาแก่ขึ้น หน้าแม่รดาก็เลยไม่เหมือนกับในรูป” ปาฏิหาริย์บอกลูกชายต่อ “ก็เหมือนน้องมิกไงครับ ตอนน้องมิกเกิดใหม่ๆ น้องมิกยังหน้าไม่เหมือนตอนนี้เลย น้องมิกจำรูปที่แม่รดาอุ้มน้องมิกตอนสองได้ไหมครับ”

เด็กชายมหัศจรรย์ที่งุนงงในตอนแรกถึงกับร้องอ้อ

“งั้นถ้าน้องมิกแก่ขึ้น น้องมิกก็จะหน้าไม่เหมือนตอนนี้อีกใช่ไหมครับ”

“ก็ทำนองนั้นครับ เขาเรียกว่ามีพัฒนาการ” ปาฏิหาริย์บอกลูกชาย ขณะอรุณรดาหันกลับไปยิ้มต่อหน้าน้องมิก คิดในใจว่าเด็กช่างใสซื่อเสียจริง

“แล้ว...แล้วทำไมพ่อปาถึงหน้าเหมือนเดิมละครับ แบบนี้แปลว่าพ่อปาไม่มีพัฒนาการหรือครับ”

คำถามซื่อๆ นั้นทำเอาอรุณรดาถึงกับหัวเราะพริต ยิ่งหันไปเห็นเขาทำหน้าหนึ่งๆ เอ้อๆ ที่ถูกลูกดำโดยไม่เจตนาทำให้เธอแทบอยากหัวเราะออกมาดังๆ แต่ต้องกลั้นเอาไว้

“ว่าไงครับพ่อปา” เด็กน้อยยังคงสงสัย “ทำไมพ่อปาไม่เห็นแก่ขึ้นเหมือนแม่รดา”

เท่านั้นแหละ ปาฏิหาริย์ก็แทบหัวเราะก๊าก

อรุณรดาหันหน้าไปมองน้องมิก คิดในใจว่าหนูช่างมหัศจรรย์สมชื่อจริงๆ พุดไม่ก็คำแห่ๆ แต่แทงใจพอกับแม่เหลือเกิน

“ก็เพราะว่าพ่อปารู้จักดูแลตัวเองอย่างดีไงครับ” ปาฏิหาริย์เริ่มอธิบายให้ลูกเข้าใจ “แถมพ่อปายังทำงานในโรงพยาบาล ตรวจคนไข้เฉยๆ ไม่ได้ไปทำงานหนักๆ เป็นพวกจับกังเหมือนแม่รดา พ่อปาก็เลยหน้าตาเหมือนเดิม”

อรุณรดาหันกลับไปเขม่นชายหนุ่มอีกครั้ง แทบอยากจะกรี๊ดออกไปให้ลั่นโรงพยาบาล

ผู้ชายอะไรปากร้ายลึนดี! นอกจากหว่าเธอแก่แล้ว ยังหว่าเธอไปทำงานเป็นจับกังอีก สุภาพสตรีรูปร่างบอบบางอย่างเธอน่าจะหรือจะเป็นจับกัง

ริมฝีปากเรียวกวามเม้มเข้าหากันจนเป็นเส้นตรง ยิ่งเห็นสายตาซ้ำๆ ของปาฏิหาริย์ที่กำลังมองผมชี้ฟูของเธอที่โดนลมโกรกตอนซ้อนมอเตอร์ไซด์ก็ยิ่งโมโหจนอดที่จะเอื้อมมือไปหยิกกันเขาแรงๆ ไม่ได้

“โอ๊ย!”

ท่าทางสะดุ้งโหยงแบบสุดตัวนั้นทำเอาเด็กน้อยมองพ่อตัวเองอึ้งๆ
“พ่อปา...พ่อปาเป็นอะไรครับ”

“เอ่อ...พ่อปา พ่อปาโดนมดกัดครับ” ปาฏิหาริย์หันไปแก้ตัวกับ
น้องมิก ก่อนหันมาตลิ่งตาดูอรุณรดาที่กำลังยิ้มกริ่ม

“สงสัยจะมดตัวใหญ่มากๆ เลยเนอะ พ่อปาถึงได้ร้องชะเสียงดัง
แม่รดาตกใจหมดเลย” หญิงสาวลั่นยิ้ม หันกลับไปหาหน้ามิกอีกครั้ง

“แม่รดาไม่ต้องกลัวนะคับ ถ้ามดจะกัดแม่รดา น้องมิกจะให้พ่อปา
จับมดออกไป”

นัยน์ตากระจ่างใสกับความรู้สึกที่อยากปกป้องแบบแสนซื่อ นั้น
ทำเอาอรุณรดาอดไม่ได้ที่จะยิ้มให้ลูกชายของปาฏิหาริย์ด้วยความเอ็นดู

“พ่อปาคับ...” น้องมิกหันไปมองพ่อที่ยืนอยู่หลังเก้าอี้หญิงสาว
“ต่อไปนี่พ่อปาอย่าให้แม่รดาไปทำงานหนักๆ อีกได้ไหมคับ น้องมิกไม่อยาก
ให้แม่รดาแก่แล้ว น้องมิกชอบแม่รดาตอนนี้ แม่รดาสวย”

“น้องมิกก็ลองถามแม่รดาดูสิครับ”

“แม่รดาจะไม่ทิ้งน้องมิกไปทำงานหนักๆ อีกแล้วใช่ไหมคับ” น้อง
มิกหันกลับมาถามอรุณรดาบ้าง นัยน์ตาสีดำคู่นั้นสุกสกาวเหมือนกำลัง
ขอร้องมากกว่า

อรุณรดาแย้มยิ้ม จับมือน้อยๆ ของเด็กชายมหัศจรรย์ขึ้นมา

“แม่รดาไม่ทิ้งน้องมิกไปไหนไกลๆ อีกแล้วละจ๊ะ”

“แม่รดาใจดีจังเลย ต่อไปนี้น้องมิกกับพ่อปาจะดูแลแม่รดาอย่างดี
ไม่ให้แม่รดาต้องทำงานหนักๆ เลยนะคับ แม่รดาจะได้ไม่แก่ แล้วอยู่
กับน้องมิกกับพ่อปานานๆ นะคับ”

“จันตอนนี้ น้องมิกก็รักษาตัวให้หายไวๆ ก่อนนะ จะได้มีแรงดูแล
แม่รดาไป”

“น้องมิกกินใจทั้งหมดเกลี้ยงเลยคับ แล้วก็กินยาตามที่ลุงหมอสั่ง
แล้วด้วย พ่อปาบอกว่าถ้าแม่รดามาถึงแล้วเห็นน้องมิกยังกินไม่หมด
แม่รดาจะไม่สบายใจ แต่ทำไมแม่รดามาถึงเร็วจังละคับ ตอนแรกพ่อปา
บอกว่าแม่รดาอาบน้ำนาน อีกหนึ่งชั่วโมงถึงจะมา”

คำว่าหนึ่งชั่วโมงทำให้อรุณรดาหันกลับไปมองคนที่ยืนอยู่ด้านหลังอย่างคาดไม่ถึง แต่นอกจากที่เขาจะไม่ยอมสบตาเธอแล้ว ยังทำเป็นมองไปทางอื่นอีกด้วย

“ตอนนี้คาบูกุโตะมาพอดีเลยนี่” ว่างแล้วปาฏิหาริย์ก็เดินไปหยิบรีโมตมาเปิดโทรทัศน์เพื่อดูภาพยนตร์ซีรีส์แนวมนุษย์ต่างดาวในช่องเคเบิล ที่ตัวละครกำลังปล่อยแสงต่อสู้กับขบวนการคาบูกุโตะ เรียกความสนใจจากน้องมิกที่นอนอยู่บนเตียงได้ไม่ยากนัก

“ว้าว! พ่อป่าน่ารักที่สุดเลยคับ” ปากพูดกับพ่อ แต่สายตาจ้องจ้องอยู่ที่จอโทรทัศน์

หน้อย! ตาหมอเวทदानี่แผนสูงนัก บอกเธอว่าลิบนาที้ แต่บอกน้องมิกว่าหนึ่งชั่วโมง ทำให้เธอต้องรีบแหบตาย อาบน้ำสามชั้น แล้วก็จ้ำมอเตอร์ไซค์ฝากการจราจรอันแสนติดขัดในยามเย็นมาส่งถึงนี่

“รดาทิวใหม่ กินอะไรมาหรือยัง” ปาฏิหาริย์หันกลับมาถามยิ้มๆ ไม่รู้ว่านั่นคือการล่านึกผิดหรือหัวเราะเยาะเธอที่รับจนผมเผ้ากระเซอะกระเซิง

อรุณรดาไม่ยอมเสวนากับเขานักจึงสะบัดหน้าไปดูขบวนการคาบูกุโตะกับน้องมิก พลันท้องก็ร้องดังโครก สองพ่อลูกจึงพร้อมใจกันหันมาที่อรุณรดาทันที

“แม่รดาทิวข้าวเธอคับ”

อรุณรดายิ้มเจื่อนๆ ให้น้องมิก ก่อนหันไปทำตาเขียวใส่ปาฏิหาริย์ที่กำลังหัวเราะเยาะเธอทางสายตา อดคิดไม่ได้ว่าเพราะเขานั้นแหละพูดเรื่องอาหาร ท้องของเธอถึงได้เฟลอร้องออกมาอย่างน่าอาย

“จั้นเดียวพ่อไปหาซื้ออะไรมาให้แม่รดา กิน น้องมิกดูคาบูกุโตะกับแม่รดาไปก่อนนะครึบ” ปาฏิหาริย์อาสาปลงบอกลูกชาย ก่อนหันมามียิ้มเยาะคุณแม่แก้วชาติที่ยังคงตาชุนตาเขียว

ตอนแรกที่เขาบอกอรุณรดาว่าลิบนาที้ก็เพราะเกรงเธอจะเกลียดแล้วอ้านโน่นอ้านนี่ที่ทำให้มาสาย ใครจะไปคิดล่ะว่าสาวนักต้มตุ๋นจะหลงเชื่อคนง่าย...เหมือนพวกสาวไร่เตียงสาที่มองโลกในแง่ดี

ประโยคสุดท้ายในความคิดนั้นทำเอาคุณหมอถึงกับนั่งซึ้งไป

รอยยิ้มบนใบหน้าป้าภูริย์จางหาย ก่อนเขาจะเดินออกไปจากห้องพักพื้นแบบวีไอพีของลูกชาย ก่นด่าตัวเองในใจว่าคิดอะไรดีนี่!

สาวสิบแปดมงกุฎที่มีลูกเล่นแพรวพราว คิดรีดไถเงินห้าแสนจากเขา ตั้งแต่ครั้งแรกที่รู้จักกันอย่างนั้นนะหรือจะหลงเชื่อคนง่าย
นางมารร้ายก็แค่กลัวเขาหักเงินค่าจ้างสิบเปอร์เซ็นต์!

ภายในสำนักงานขายคอนโดฯ หรุติดิริมนำแม่เจ้าพระยา อรุณร กำลังนั่งเซ็นเอกสารสัญญาเช่าซื้อห้องชุดชั้นสามสิบสาม โดยต้องวางเงินครั้งแรกเป็นจำนวนห้าแสนบาท ส่วนครั้งต่อๆ ไปสามารถชำระแบบผ่อนส่งเดือนละห้าหมื่น ซึ่งอรุณรติแน่ใจว่าตนเองมีกำลังมากพอที่จะรับงานอีเวนต์ต่างๆ เพื่อให้ได้เงินมาชำระค่าห้องชุดได้

“เรียบร้อยแล้วค่ะ” เจ้าหน้าที่ตรวจดูความเรียบร้อยของเอกสารเสร็จแล้วก็ยกหน้าขึ้นยิ้มให้อรุณรติที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามโต๊ะ

“เข้าอยู่ได้เลยใช้ไหมคะ”

“ใช้ค่ะ ถ้ายังไงจะให้พนักงานมาพาไปตรวจดูความเรียบร้อยของห้องนะค่ะ”

อรุณรติพยักหน้า นั่งรอไม่นาน บุรุษร่างสูงในชุดสูทสุภาพที่เจ้าหน้าที่โทร. ไปตามก็เปิดประตูเข้ามาในห้อง ผายมือเชิญอรุณรติให้ตามไปยังลิฟต์

นางเอกโฉมงามสาวสวยไม่ลืมที่จะหยิบกุญแจและเอกสารสัญญากลับออกไปด้วย พอพนักงานขอกุญแจไปเปิดประตูห้อง ๓๓๑๑ ให้เท่านั้น หญิงสาวร่างเพรียวระหงในชุดเดรสสีฟ้าทันสมัยก็เดินตามเข้าไปด้านใน กวาดตามองสำรวจเฟอร์นิเจอร์รอบๆ ห้องโถงที่ตกแต่งอย่างเรียบหรู มีประตูแยกสำหรับห้องนอนอยู่ทางซ้าย ตรงหน้าคือผนังซึ่งกรุด้วยกระจกใส สามารถมองเห็นวิวทัศน์ของแม่น้ำเจ้าพระยาได้อย่างเหมาะสม ส่วนทางขวามือเป็นห้องน้ำและเคาน์เตอร์ทำครัว

ริมฝีปากเรียวงามขยับยิ้มภูมิใจ อันที่จริงหอพักใกล้ๆ มหาวิทยาลัยที่อรุณรดาเช่าให้อยู่ในปัจจุบันก็ไม่ได้ซ่อมซ่อหรือเลวร้ายอะไรมาก เพียงแต่

มันไม่ค่อยสมกับนางเอกหน้าใหม่ที่กำลังจะมีชื่อเสียงอย่างเธอเท่าไรนัก ถ้าหากใครรู้เข้าคงอายเขาแย่

“คุณอรุณรติจะตรวจสอบความเรียบร้อยก่อนไหมครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” อรุณรติหันไปตอบพนักงานหนุ่มอย่างไม่เรื่องมาก “รติเชื่อใจในความเรียบร้อยของโครงการอยู่แล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวนะครับ”

“อืม... ฝากช่วยยกกระเป๋าเสื้อผ้าของรติที่รถมาให้น้อยได้ไหมคะ” หญิงสาวเปิดกระเป๋าสตางค์แบรนต์หรู หยิบธนบัตรสีม่วงส่งให้เป็นที่ปรี๊ดพร้อมด้วยกุญแจรถซึ่งเธอยืมเพื่อนมาใช้ได้สองสามวัน

พอประตูเปิดและปิดลงอีกครั้ง อรุณรติก็มองดูรอบๆ อย่างถี่ถ้วน ก่อนตัดสินใจเดินไปสำรวจดูห้องนอนทางด้านซ้าย

มือบางเปิดผ้า màn สีขาวเนื้อดีบริเวณผนังด้านหนึ่งซึ่งกรุด้วยกระจกใสทั้งแถบเหมือนในห้องโถง เธอเพิ่งเห็นว่ามองจากตรงนี้สามารถเห็นสระว่ายน้ำขนาดใหญ่ที่ลานกว้างในชั้นสามสิบได้ด้วย พลันตาคู่สวยก็เห็นหนุ่มใหญ่คนหนึ่งกำลังนั่งอาบแดดยามเย็นอยู่กับสาวหุ่นนางแบบสองคน และเพื่อนผู้ชายที่เธอคุ้นว่าเป็นพวกรัฐมนตรี

อรุณรติคลี่ยิ้มขึ้นใจ... อีกเหตุผลสำคัญที่เธอต้องตัดสินใจหันมาวางมัดจำเช่าซื้อห้องชุดราคาแพงก็เพราะอยากหาโอกาสมาอยู่ใกล้ชิดหนุ่มใหญ่คนนั้น

นายหัวจรัญ มั่นคงทรัพย์ หนุ่มใหญ่วัยสี่สิบห้าปีที่ยิ่งหล่อเหลาเหมือนเพิ่งแตกเนื้อหนุ่มหมาดๆ ยิ่งพอได้เห็นกล้ามเนื้อมัดๆ ของเขาตอนนี้ เธอก็ยิ่งรู้สึกราวกับเลือดสาวในกายไหลวนพลุ่งพล่าน แข็งขาอ่อนแรงทรงตัวเอาไว้ไม่ไหว อรุณรติไม่เคยเจอผู้ชายคนไหนที่มีอิทธิพลต่อโลกทั้งใบของเธอมากมายขนาดนี้มาก่อน

ตั้งแต่ครั้งแรกที่บังเอิญเจอกับนายหัวจรัญในห้องอาหารของโรงแรมหรูย่านสุขุมวิทซึ่งบริษัทพาเธอไปเลี้ยงปิดกล่องซีรียส์โฆษณาของเครื่องสำอางยี่ห้อหนึ่งเมื่อสามวันก่อน อรุณรติก็แทบละลายตาจากเขาที่กำลังนั่งคุยกับเพื่อนรัฐมนตรีอยู่โต๊ะฝั่งตรงข้ามไม่ได้ ยิ่งพอได้ยืนจาก

เพื่อนร่วมงานของเธอว่าเขาเป็นนายหัวล้มปทานเกาะรังนกอยู่ในจังหวัดกระบี่ ทั้งยังเป็นเจ้าของกิจการโรงแรม รีสอร์ทมากมาย เธอก็ยิ่งพึงพอใจ ทั้งรูปสมบัติและทรัพย์สมบัติของเขา

แม้ว่านายหัวจรัญจะเคยแต่งงานมาก่อน แต่เพื่อนของเธอเล่าให้ฟังอีกว่านายหัวจรัญหย่าร้างกับภรรยาไปห้าปีแล้ว ส่วนที่มากกรุงเทพฯ คราวนี้ก็เพื่อติดต่อลงทุนทำรีสอร์ทแห่งใหม่กับท่านรัฐมนตรีคนนั้น โดยนายหัวจรัญจะพักอยู่ที่ห้องชุดริมแม่น้ำเจ้าพระยาประมาณสองอาทิตย์

นั่นตาหวานฉ่ำทอดมอมงหนุ่มใหญ่คนนั้นเนิ่นนาน อรุณรตีได้แต่นึกขอโทษพี่สาวแสนดีในส่วนลึก

พี่รดายาโกรธรตีเลยนะคะ ถ้ารตีไม่โกหกว่าเดชเอารูปแต่งงานมาแบล็กเมลล์ พี่รดาก็คงไม่ยอมมหาเงินมาให้รตี แต่รตีสัญญาว่าจะไม่ทำให้เงินของพี่รดาสูญสลายไปฟรีๆ ถ้ารตีได้ดีเมื่อไร รตีไม่ลืมพี่รดานะ

เสียงเคาะประตูดังขึ้น อรุณรตีคาดว่าคงเป็นพนักงานยกกระเป๋า มาให้จึงรีบเดินไปเปิดประตู

“ขอบใจจ้ะ” หญิงสาวยิ้มละไม เมื่อพนักงานหนุ่มลากกระเป๋าเข้ามาวางให้ในห้อง

เธอรอจนเขากลับออกไปแล้ว ถึงได้เปิดกระเป๋าหาชุดว่ายน้ำแบบบิกินีออกมา ยิ้มพรวนไปทั้งใบหน้า บอกกับตัวเองว่านายหัวจรัญกำลังจะเป็นของเธอในอีกไม่นาน